

HET
VLEESKANON
VAN
CLEMENTIJN

DEEL 1

KINETOSIS: LIPIDE-2568

ACHTERFLAP

In een verre toekomst zullen geschiedkundigen dit verhaal citeren als de beste bron voor alles dat met België te maken heeft. Voor hen zal dit een schatkist zijn van rituelen en gemeenplaatsen verloren aan de tijd. Anderzijds zal dit verhaal voor hedendaagse lezers tevens gelden als een toekomstfantasie, een werk van science fiction waar de Belg een ruimte-Belg geworden is. Het is het heden en de toekomst tegelijkertijd: dit is het verhaal van Clementijn, een Belgische bijzonderheid op transgalactisch plan geprojecteerd.

“Zoals *The Hitchhiker’s Guide to the Galaxy*, maar dan Vlaams, dus beter”
- Paul Pistolet, regionalist

I

« SAUCISSON: CONTENU INCONNU » verscheen in neon groene, strak gedefinieerde letters overheen het lillend stukje vlees. Het kaatste impotent en machteloos het ijzeren, verhitte mandje in. Bruine, aangebrande vlokken dreven in het vet eronderdoor.

“Maakt er anders nen special van, als ge wilt,” werd er door een rauwe stem nog aangevuld, en onder het geluid van een mechanisch sissen, het geluid van stoom die door een frikandel zich wrong, keerde Clementijn zich langzaam en bedachtzaam naar zijn klant. « ANALYSANT, ANALYSANT » piepte het doorheen zijn brein – het klonk wel als een vijsmachine die dol aan het draaien was in Clementijns verstand. Onbeweeglijk, doordringend staarde hij maar zijn bezoeker aan – “een frikandel special, graag,” was de stem intussen al beginnen overslaan, – en één voor één, als bij een telegram, tikten toen opnieuw de neon groene letters zich tevoorschijn, ditmaal naast de puistenkop die voor hem stond: « ADOLESCENT ARROGANT: RISQUE MINIMAL » besloten zij hun analyse van het melkgezicht, en “godverdomme” gromde Clementijn uiteindelijk bij wijze van aanvaarding van de puber zijn rekwest.

“Godverdomme,” herhaalde Clementijn in stilte eens. Met zijn benen krom gespreid zoals een man die in de bosjes stond, schudde hij de worst krampachtig uit het frietvet los. Gele druppels vlogen alle kanten uit en maakten dikke, kleverige strepen op het afgeleefde bloemetjesbehang. “Godverdomme,” vloekte Clementijn nogmaals. Pijnlijk sisten rode zweertjes op zijn aangebrande, afgebleekte vel: zij etterden en bloeiden open in een kleurenpracht van vermiljoenen vleesextract – het leek wel of hij werd gegeseld door de knisperende klanken van het krakelerend vet. “Godverdomme,” perste Clementijn zijn tanden als een koppig roofdier op elkaar. Met uitgedoofde, lusteloze ogen keek hij naar het bloemenlandschap dat in rechte lijnen op het groen behang getekend stond. Eronder ging de wand in ijzerplaten over, in een bak van roestvrij staal die vol ontdooide frieten zat, en daar ontwaarde Clementijn nu onverwacht ook nog de wazige reflectie van de puber achter hem. “Godverdomme,” gromde Clementijn verbolgen naar het spiegelbeeld. Had die melkmuil het nu eigenlijk niet eerder

kunnen zeggen dat zijn frikandel special moest zijn in plaats van een normal? In plaats van het te zeggen voor hij in het frietvet zat: nu stond hij hier te koekeloeren met een slappe worst waar hete olie uit gesijpeld kwam. “Godverdomme,” groeide Clementijns misnoegen langzaam tot een hoogtepunt. Hij kon het al voor zich zien wat voor een figuur hij zo moest slaan: net als een ongewerveld weekdier dansend naar de pijpen van een arrogant, maar onbedreigend stuk gezinsafval – er kaatste door zijn hoofd iets dat geleek op risqué minimale. Ja: “Godverdomme,” briepte Clementijn ten slotte met finaal geweld, want welke schijtluis had toch godverdomme hem dit aangedaan? Wie was het die dit toch in godsnaam op zijn kerfstok had? Welke schijtluis had zijn software nu in feite in het Frans geprogrammeerd, zo gaf hij aan de bron van zijn frustratie eindelijk haar naam.

Het was een besef dat Clementijns gedachten voor een ogenblik tot stilstand had gebracht. De tijd leek daarmee wel haar doorgaans vloeibare natuur te hebben afgestaan en plots was het of Clementijn niet langer in zijn eigen lichaam zat. De wereld kreeg kortstondig een afstandelijke, kille atmosfeer.

« INT. (INTÉRIEUR), LOCALITÉ: FRITURE ‘LA FLEUR’ » werd de scène fijntjes ingeleid.

Een puber stond voorover leunend naar de lauwe pinten in een uitstalraam te kijken. De rode blikjes, die normaal met de belofte van verfrissing moesten blinken (ten minste naar de normen van de commerciële mensen die de brouwer durfde sturen), hadden door de vette condens een matte, kleverige glans gekregen. Terwijl zijn zitvlak als een kegel achteruit gestoken zat, zaten de handen van de puber stijf en convulsief verwrongen rond zijn knieën. Zijn mond, die lichtjes open stond, onthulde hoe zijn tong als dood gewicht zijn onderlip een weinig voorwaarts aan het schuiven was. Zijn neus was door de kilte van de atmosfeer wat rood en vochtig aangeschoten. Er hing een druppel aan het tipje van de neus, een druppel die bevroren in de tijd een ogenblik ontsnapt was aan de werking van de zwaartekracht. Slechts een aantal tellen later en hij zou zichzelf een weg naar onder banen.

Rondom rond sloot zich een ruimte die gedomineerd werd door haar vale, groene kleur. Het behang was van goedkoop linoleum, hetzij een soort syntheticum gemaakt: hoewel het hier en daar al wat verstorven was, had het nog steeds het harde en eenvormige karakter dat men eerder van

een gummilaars verwachten zou. Een patroon van geometrisch gestileerde bloemen maakte hier een abstract, jaden landschap van, een uniforme waas van groen waaruit geen enkel individueel detail kon blijken. In een hoek sprong echter nog een plekje levendig reliëf naar voor uit het behang: « SIGNE DE VIE PRÉSENT » werden de contouren van een vetplant hier met een opvallend aura van vitaliteit omlijnd, en « QUEENIE: PLANTE SUCCULENTE & ÊTRE INNOCENTE » vervolledigden de neon groene letters toen verhelderend.

Aan de andere zijde van de kamer stond een man die door een zware wolk van vochtigheid omzwachteld werd. Voor hem, op het aanrecht, lag er een ontdooid stuk separatorvlees dat dikke druppels frietvet aan het zweeten was, terwijl zich achter hem de rookwolk als een ondoorzichtig stoomgordijn ontvouwde. De man had in zijn hand een lang en uitermate puntig mes. Uit het contracteren van zijn spieren kon er worden opgemaakt dat dit in volle neerwaartse beweging was en elk moment het vlees bereiken zou. Zijn blauwe wollen trui met opgestroopte mouwen onderlijnde het daarbij gespannen, pezige karakter van zijn lijf.

Het was een man met holle ogen en met ingezakte kaken. Zijn opgezwollen wallen kleurden zijn gezicht met donkerpaarse vlekken. Zijn uitgedund en vettig haar, dat futloos op zijn voorhoofd lag, fungeerde als een echo van zijn uitgebluste snor. Algemeen gesproken had zijn huid een flauwe, grijze teint verkregen, die ofwel aan ziekte ofwel aan de ongezonde kleur van de TL-verlichting was te wijten, en zijn wenkbrauwen voleindigden het plaatje: in plaats van bossig zagen zij er uit als hoekige en agressieve lijnen; zij hadden meer iets van de schuine strepen uit een url dan wat er op het voorhoofd van een mens behoort te staan.

Het was kortom een man die één en al vermoeidheid en onaangepastheid emaneeerde, het soort figuur zoals men wel eens placht te vinden in een uitgeleefde, afgetakelde frituur. « CLEMENTIJN – PERSONNAGE PRINCIPAL » doemde er dramatisch op naast zijn verkrampte, haakse silhouet. Zijn mes glom ondertussen onbedwingbaar in het licht.

Met een machinaal, abrupt manoeuvre gleed het mes doorheen de frikandel. Het vlees vibreerde even, voor een ogenblik moest het zich eens bezinnen over de reële impact van het mes, alvorens het dan losliet en in twee gelijke, nette helften rolde uit elkaar. Het stoomgordijn werd door

de luchtverplaatsing uit elkaar gejaagd en stond haar massadicht karakter van zo-even af: met een kwartslag zoog een ventilator heel de rookzuil zonder tegenstand omhoog, zodat de ruimte opnieuw aan elkaar geschakeld werd. De buisverlichting flickerde, Queenie ritselde behaagziek met haar blaadjes in het vocht, en aan het tipje van een neus kwam er een druppel los, die met een laatste glinstering zijn reis omlaag begon. De wereld was zich opnieuw knarsend in beweging aan het zetten, zoals het ook werd aangekondigd door het singulair en hol weerklinken van de druppel die uiteengespat was op de grond.

Met een ruk was Clementijn uit zijn beslommering ontwaakt en had zich naar de bron van het geluid gedraaid. Zijn blik gleed achterdochtig langs zijn schouder heen de ruimte in. Zijn wenkbrauw flitste scherp en hoekig naar het interieur van de frituur.

In het midden van de ruimte stond een plexiglasen toonbank, waarin rijen half ontdooide worsten afgewisseld werden door als piramides uitgestalde stapels pinten. Voorbij het transparante glas van deze toonbank stond de puber met een dwaze blik naar Clementijn terug te staren. Zijn mond, die nog steeds onveranderd open hing, benadrukte de leegte die verborgen ging achter zijn ogen. Het was alsof hij recht door Clementijn aan het kijken was, als ware Clementijn iets dat zodanig onbegrijpbaar was, dat hij hem simpelweg fysiek niet registreren kon. Het gaf hem de expressie van een veedier dat was onderbroken bij het grazen. Een nieuwe druppel was zich ondertussen alweer aan het vormen aan het tipje van zijn neus. De gele schijn van de verlichting werd er glimmend in weerkaatst.

Een huivering doorkruiste Clementijns gespannen, pezig lijf. Vol weerzin scheurde hij zich van de aanblik van de puber af en richtte toen zijn aandacht opnieuw op zijn werk. Waar was hij gebleven, vroeg hij zich in stilte af. Het was een gedachte die nog niet echt vorm gekregen had, een losse bundeling signalen die nog niet aan specifieke plaatsen toegewezen waren. De frikandel lag dampend en in twee gekleefd te wachten op zijn verder lot. Verkrampt greep Clementijn de randen van het aanrecht vast en slaakte een sonore, diepe zucht. Waar was hij gebleven, probeerde hij nogmaals. Inwendig vuurden zijn neuronen af in alsmaar groteren getale: clusters van hen lichtten op en kleurden stelselmatig zones van zijn hersens in, totdat zo langzaam het hele grondgebied van Clementijns bewustzijn suisde van bedrijvigheid.

« INITIALISANT, INITIALISANT » sneed een flinterdunne, metallieke stem door zijn gedachten heen. De stem werd vergezeld van een steeds hogere en scherpe klank, een klank die snerpte als een spoel die alsmaar koortsiger werd opgedraaid. Een lichte toets van misselijkheid vertroebelde terzelfder tijd zijn hersenvocht, en het mondde dan ter hoogte van zijn slapen in een felle pijnscheut uit. « SYSTÈME: REMISE À ZÉRO COMPLÈTE » flitste het kortstondig in de duisternis.

De aanblik van de frikandel werd in hernieuwd detail en onafwendbaar op zijn netvlies gefixeerd. De glanzende partikels frietvet op het vlees creëerden doorgebrande vlekken in het beeld. Hoe harder Clementijn zich op het separatorvlees probeerde concentreren, hoe meer de vlekken hem de indruk gaven dat ze in beweging waren. Ze veranderden in dansende en prikkelende lijnen, schaduwwormen die in hoopjes door elkaar aan het krioelen waren. Hoewel hij eigenlijk nog steeds beschikte over het voornaamste deel van zijn gezichtsvermogen, riep de massa wriemelende wormen de illusie op dat hij in werkelijkheid volledig blind geworden was. De beklemming hiervan dreef zijn bloeddruk onbeheerst de hoogte in.

Clementijn werd draaierig: instinctief sloot hij zijn ogen weer en wreef er dan in een vermoeid gebaar met duim en wijsvinger eens door. « OPÉRATION INTERROMPUE, RÉTABLISSEMENT EN COURS » waarschuwde de metallieke stem inmiddels bereidwillig, doch formeel. Een opeenvolging van klikgeluiden en elektrische impulsen maakte duidelijk dat allerhande secundaire subroutines nog aan het herstarten waren.

Hoeveel schade had hij zichzelf gisteravond toch berokkend, lamenteerde Clementijn intern. Als antwoord gleden vage droomgezichten elk om beurt voorbij zijn geestesoog, een serie wazige herinneringen die als transpiratie zijn gemoed bezoedelden. Het rode blikje bier bijvoorbeeld, dat hij sluiks uit de frituur had mee gegrist: het had stroperig geschuimd wanneer het open was gesist, een kleverige, dikke moutsiroop die bruine bellen op het blikje had gevormd. Clementijn kon zich nog horen pochen hoe het drankje door zijn ignorante werkgever bekostigd werd. “Traktatie van de firma,” had hij zelfvoldaan gezegd, alsof zijn kleine diefstal werkelijk een imposante krachttoer was geweest. Wat een ongecontroleerd, kleinzielig wezen Clementijn toch was!

Een shotglas slivovitsa kwam vervolgens nonchalant in zijn herinnering gerold. De amberkleurige cognac was door een onfortuinlijke beweging uit het glas gespild. Een barvrouw keek afkeurend naar het beekje, dat meanderend de rand bereikt had van het tafelblad, en Clementijn probeerde het intussen in te dijken met de wollen mouw van zijn marineblauwe trui. De drank verspreidde haar typerend alcoholische aroma van gefermenteerde pruimen in de lucht. De geur, die Clementijn op een normale dag zou laten watertanden, vervulde hem nu in zijn misselijke toestand enkel nog van spijt. Spijt! – Clementijn had spijt van gisteravond! Nooit meer! – Nooit meer mocht hij zo zijn zelfbeheersing uit het oog verliezen, beet hij bitter naar zichzelf.

Plots drong zich een beeld op van Cornelius De Wreker die een maniakaal gekakel uit zijn keelgat aan het persen was. Hij was schaamteloos een gevel met urine aan het attaqueren, terwijl Clementijn naast hem een hikkende tirade over de volkomen zinloosheid van het frituurberoep had ingezet. De

herinnering was vaag, maar de details die nog aanwezig waren, voelden uitermate realistisch aan. Het bloed trok uit zijn hoofd naarmate Clementijn het tafereel steeds beeldender voor zich verschijnen zag. Hij was veel te luid geweest, het was beschamend dat hij alles zo publiekelijk had uitgekraamd. “Wat een dwaze job! Wat een dwaze job!” had hij herhaaldelijk als een barbaar staan roepen in de straat. Zo een ongeremdheid was toch nergens nodig voor geweest, kastijdde hij zichzelf. Was het dan met zo’n onnozelheid dat hij zich in de aandacht van zijn medemensen werken wou?

“Wat een dwaze job,” herhaalde Clementijn per ongeluk luidop. Hij verschoot van het weerklinken van zijn eigen stem en werd erdoor weer naar de werkelijkheid gesleurd. Argwanend keek hij nog eens naar de puber achter hem, maar tot zijn opluchting had deze niet bepaald iets opgemerkt. De puber stond nog altijd in dezelfde uitgezakte houding die de innerlijke leegte van een mossel suggereerde. Om de één of andere reden had de puistenkop een broek uit beige zeilstof aan. Het was Clementijn voordien nog niet zo opgevallen, maar hij zag nu dat er op zijn kruis een soort van vochtvlek was ontstaan. Het was geen grote vlek, hoogstens iets ter grootte van een druppel maar, maar het vlekje was aanwezig desalniettemin. In haar tegenwoordigheid was het of er verder niets meer was dat nog bestaansrecht had: de vlek en haar aanwezigheid slurpte werkelijk de hele wereld op.

« EXÉCUTANT: MANOEUVRES D’ÉVASION » informeerden snelle, groene letters, terwijl Clementijn zich walgend wegtrok van het adolescent tableau vivant. Het opschrift knipperde een aantal keren alarmerend, voor het integraal vervaagde toen zijn hoofd tot stilstand kwam. Geheel gehoorzaam aan de wetten van mechanica kwakten Clementijns verdroogde hersens nog eens pijnlijk op zijn schedelpan.

Clementijn trof zichzelf opnieuw in dezelfde, identieke situatie als tevoren aan: starend naar de welbekende frikandel die nog steeds onverrichter zake op het aanrecht lag, becontempleerde hij waar hij nu toch mee bezig was geweest. Het was hem alleszins wel duidelijk dat hem nog iets te doen stond met het vlees: de binnenkant stak zompig roze af tegen het licht gebruide exterieur, terwijl er iets in Clementijn hem aan het zeggen was dat de frikandel zowel vanbinnen als vanbuiten dichtgeschroeid moest zijn. De kleine spiertjes rondom Clementijns vermoeide ogen spanden zich steeds strakker op naarmate hij zich harder aan het concentreren was, en in een ogenblik van helderheid ontstond er toen een flikkering van inzicht in zijn blik. « CHARGEMENT À 100% » hamerden de groene letters vol dramatische verlossing naast het vlees: « PROGRAMME II LANCÉ: LA PRÉPARATION SPÉCIALE ».

Het mes schoof in een vlotte, ongehinderde beweging onder de doorkliefde frikandel. Spieren trokken in een bijtend spasme samen en hermaakten zo het mes tot hefboom voor het vlees. De beide

helften vlogen even moeiteloos de hoogte in: hoewel zij elk afzonderlijk hun baan aflegden, deden zij dit met eenzelfde elegante kromming en bestendige momentum. Het frietvet had zich ondertussen een eensluidende en vredevolle uitstraling verschaft, met een oppervlak dat glad en onbewegend was en slechts zo nu en dan eens openbrak met het geluid van kleine zweeps slagjes. Een haakje in de ketel hield het mandje over het gespannen vet gesuspendeerd, terwijl het vlees haar neerwaartse beweging naar het mandje was gestart. Nog voor de worst de kans gekregen had om op het ijzerwerk te kaatsen, had de middenvinger van zijn ander hand het mandje met een minuscule tik haar hengsel uitgetild. Het geheel werd onderhevig aan de zwaartekracht en werd geruisloos voor een tweede bakbeurt opgeslorpt door het onhelder gele vet. Bijna dadelijk ontstonden gewelddadige en dikke, witte bellen die het oppervlak omhoog deden gedijen. De kleine zweepjes werden duizenden explosies: de ruimte werd pungent door het lawaai gevuld; de hete olie boerde een massieve, bruine rookzuil uit.

Clementijn had onverstoort de gehele keten van gebeurtenissen overschouwd zoals ze zich in afgemeten schakeltjes had afgespeeld. Rationeel bekeken was het een banale handeling geweest, niet meer dan slechts een stukje separatorvlees dat in het ongezonde en vervuilde vet gedompeld werd. Het was nu niet bepaald dat men voor deze job een groot genie moest zijn, maar Clementijn was toch tevreden over de precisie en het vakmanschap waar hij het mee had uitgevoerd. Zijn oog viel opnieuw op het mes dat losjes in zijn handpalm aan het rusten was. Hij kon zich zelfs niet meer herinneren wanneer of hoe het in zijn hand terechtgekomen was. Was dit hoe extensief de schade was? Was dit de consequentie van zijn uitspatting vol alcohol? Of beklemtoonde het eerder welk een voordeel deze slaafse situatie gaf? Clementijn moest grijnzen van zichzelf zo hard gelijk te geven, want effectief: hoe plat en ongeïnspireerd als deze job dan ook mocht zijn, het bood hem op zijn minst de vrijheid om te denken wat hij wou. Er was geen enkele verplichting om mentaal present te zijn voor deze baan, en Clementijn gaf zich dan over aan een uitgebreide vorm van cruisecontrol. Zijn lichaam kon op spiergeheugen wel wat verder gaan.

“Curry- of tomatenketchup?” voelde hij nog net onder zijn adem langs zijn lippen gaan. Het antwoord had hij al niet meer bewust gehoord. De geur van zweet kwam ongedwongen uit een pot ajuinen aangewuifd. De antenne die zijn neushaar was, begon te trillen van genot.

Want het was een warme en bedrukte dag geweest: de verbuigingen van « ÊTRE » krulden op vergeelde vellen langs de muren naar omhoog, terwijl de klamme dijen van mevrouw De Visscher vochtig kleefden aan elkaar. Haar naakte arm, een vlezig en robuust stuk marmer overdekt met blauwe aderen, had kort geleden nog gebiedend naar de « IMPARFAIT » gebaard. Het klaslokaal hield voor een opgespannen ogenblik haar adem in.

“*J’étais, tu étais, il était,*” begon zijn klasgenoot Cornelius met overgave voor te lezen. De woorden rinkelden doorheen de stilte en vervulden zo de ruimte van een uitgesproken heldere ritmiek.

Clementijn verkende de ontblote delen van het lichaam van zijn lerares. Zijn ogen streken langs de gulle, blanke schouders die door haar satijnen haltertopje prijsgegeven werden. Om het tempo van de voordracht aan te geven, was mevrouw De Visscher met haar vingers zachtjes langs de woorden op het vale, gele vel aan het passeren. Haar triceps, een ontspannen massa vol van papperige tederheid, vibreerde mollig en melodisch naar beneden. Haar hand was ondertussen langs de derde stap van de vervoeging heen gegaan: zij hadden nu het meervoud van de werkwoordsvorm bereikt.

“*Nous étions, vous étiez, ils étaient,*” werd Cornelius De Wreker door een aantal klasgenoten bijgestaan. De toegevoegde stemmen gaven de verbuiging extra kracht, waardoor het ritme van de voordracht meer en meer begon te rimpelen in Clementijns verstand.

Een hint van stuurse haren kwam uit de humide huidplooi van mevrouw De Visschers oksel gespiraald. Hoewel hij het geen naam kon geven, prikkelden de dikke, tegendraadse haren een verlaten, afgeschermd plek in Clementijns reptielenbrein. De hitte liet haar dominantie steeds meer gelden over hem: zij accumuleerde alsmaar meer gewicht op Clementijn, terwijl mevrouw De Visschers vingers met een draaibeweging aan het zeggen waren dat het klasje verder met de oefening moest gaan. Elke kleine herpositionering van haar arm bracht in diens verborgen holtes een soort schaduwspel teweeg, dat nog veel meer van dergelijke haren aan het impliceren was. Een druppel zweet brak dwars door Clementijn zijn haarlijn heen en tuimelde vervolgens kriebelend voorbij zijn slaap. “*Tous ensemble, du début,*” stroomde er bevelend uit mevrouw De Visschers mond.

“*J’étais, tu étais,*” begon het hele klaslokaal nu mooi in koor. “*Il était,*” mompelde ook Clementijn halfslachtig mee. De vele kinderstemmen waren langzaamaan aan het versmelten tot een continu geheel. De individuele woorden waren niet meer helemaal te onderscheiden van elkaar: enkel de cadans had nog haar overtuigend afgetekende aanwezigheid.

Mevrouw De Visscher had een stap opzij gezet en zo wat afstand opgebouwd tussen zichzelf en het vergeelde vel waarop het werkwoord stond geprint. Met gekruiste armen was zij haar gehoorzame

pupillen aan het overschouwen. Haar buik zat strak maar comfortabel door haar korte, zwarte rokje ingesnoerd, hetgeen een provocerend heuveltje uit imitatieleder vormde onder haar ceintuur. Haar heupen daarentegen kregen net te weinig ruimte van het stugge materiaal: zij sprongen eerst opvallend scherp naar buiten, waarna zij hun normaliter gemoedelijke welving voor een onnatuurlijk verticale lijn inruilden. Het was opmerkelijk in welke mate haar profiel een stevig gesculpteerde naaktheid evoqueerde, zonder daarmee de impressie op te wekken dat haar ware vormen werden uitgestald. Clementijns verhitte, droge adem mengde zich met de al even hete atmosfeer. Zijn mond hing puberachtig en lamlendig open, want het was een oppervlakkig, moeizaam hijgen dat in deze hittegolf voor ademhaling door moest gaan.

“*Nous étions, vous étiez, ils étaient,*” had het tribaal gezang het meervoud opnieuw aangevat. Het dreunde door de zware, opgewarmde lucht zoals een boor zich door een laag beton pulseren zou, hamerend en oscillerend totdat alles murw geworden was. “*Vous étiez,*” probeerde Clementijn nog willoos aan te sluiten, deze keer te laat om met het ritme mee te zijn.

Clementijn bemerkte hoe er zich nu in zijn eigen onderbuik iets was beginnen roeren. Door zich zachtjes af te zetten was mevrouw De Visscher met een simpel plofje op haar lessenaar geland: het meubelstuk, dat zich vooraan in het klaslokaal op een soort podium bevond, neeg op losse poten met haar vorstelijke massa mee. Clementijn verslikte zich eens in de kleverige droogte van zijn keel. Vertrekkend uit zijn onderbuik kwam er een prikkeling omhoog geschuimd, een bedwelmende sensatie die tot in zijn hoofd was opgeweld. Zijn ogen knuffelden begerig elke glooiing van mevrouw De Visschers naakte huid, specifiek haar benen die door haar te korte rokje werden blootgegeven. Zij had het ene been vol nonchalance op het andere geworpen: het zwenkte zacht en ongekunsteld op de maat, terwijl een dunne film van transpiratie glansde op haar kuit. Tussendoor waren haar vingers ook opnieuw begonnen met een boodschap door te geven aan de klas: “*à nouveau; encore – ga door,*” vertolkte zij geluidloos met de draaibeweging van haar hand.

“*Tu étais, nous étions,*” vervolgde het scanderen alsmat onbegrijpelijker. De woorden drongen nog maar fragmentair en onvolledig door tot Clementijn, zodanig opgeslorpt was hij door het verhitte bonken van zijn lijf. “*Etiez-vous,*” dacht hij zelfs in zijn verwarring opgepikt te hebben, hoewel hij klaar en duidelijk wist dat het niet dit geweest had kunnen zijn.

Mevrouw De Visschers billen wrongen koppig tegen het weerspannig imitatieleder van haar rok. Zij had haar armen zelfverzekerd achter zich gestrekt, haar handen als solide voeten plantend op de lessenaar, en zij leunde nu op een ontspannen wijze achteruit, waardoor een des te prominenter heuveltje ontstond ter hoogte van haar buik. Clementijn voelde zijn bloed accelereren door zijn

aderen, want in dezelfde actie was mevrouw De Visscher ook begonnen met haar benen te ont kruisen. Haar lijmerige huid bleef kleven aan zichzelf, zodat er net geen onbelemmerd zicht tot stand kwam op de schaduwrijke schuilplaats van haar kruis. Onwillekeurig landden Clementijns gedachten nog eens op het okselhaar, waarvan hij eerder een subtiele glimp had buitgemaakt. De vraag kwam in hem op hoe het zou ruiken in die holttes vol met lichaamshaar: zou het kunnen geuren naar een overrijpe, zwetende ajuin, suggereerde Clementijns verbeelding plots. Een maniakaal gehamer van zijn hart verdreef toen iedere gedachte uit zijn hoofd. Het adhesief vermogen, dat mevrouw De Visschers billen tot nu toe tezamen had gehouden, begon geleidelijk aan het onderspit te delven. De huid van haar ene dij trok alsmaar harder aan die van de andere. De druk, die zich in Clementijn had opgebouwd, was van een dergelijke grootte aan het worden dat zijn oogbollen naar buiten aan het puilen waren. Ajuinlucht zweefde overheersend binnen in zijn open mond. Haar vel was meer en meer terrein aan het verliezen aan zichzelf; de poorten gingen langzaam open en de spanning culmineerde tot een hoogtepunt.

“*Ils étaient,*” ontplofte het plots ongenadig hard uit Clementijn. De woorden schoten als een kogel langs de droge korsten op zijn lippen heen. Zijn stem sloeg van de krachtexpulsie over en ontwikkelde een schrapende en puberale klank. Het torende qua luidheid onbetwist over de stemmen van zijn klasgenoten uit.

Wit, synthetisch, eier-emulgaat: het mayonaise simulacrum slingerde in dikke touwen uit het tipje van de spuit. De saus distribueerde zich over de glazige ajuin, die in een strook van kleine blokjes lag te midden van de beide helften vlees. Het wit plastic containertje, dat deze compositie van ajuin en vlees tezamen hield, had Clementijn afwezig in zijn ene hand geklemd. Zijn ander hand was furieus doch automatisch op het pompje van de sausdispenser aan het stampen: de mayonaisezak zat bijna op zijn eind, waardoor het wel wat moeite kostte om de laatste beetjes saus naar buiten te forceren.

Clementijn werd zich geleidelijk aan bewust van het volume zweet, dat door zijn haarlijn was gebroken en zich op zijn voorhoofd in een dikke, natte laag gevestigd had. Niet dat hij al helemaal teruggekeerd was naar het hier en nu: het was nog maar een dof en instinctief bewustzijn, dat door de

gewaarwording werd uitgelokt.

Het frietvet was al heel de tijd naast hem een veld van oppressieve, broeierige hitte aan het genereren. Het was een zone van verzengende en dikke lucht waar Clementijn geheel door werd omringd. Zijn hand, dat werkloos rustte op de hendel van de mayonaisepomp, bewoog zich ondoelmatig naar zijn voorhoofd toe. In een halfbewust manoeuvre werd het zweet opnieuw zijn haarlijn ingeduwd, waardoor de mouw van zijn marineblauwe trui zijn reukorgaan een ogenblik genaderd was. Partikels van de slivovitsa van de nacht voordien ontploften uit de afgesloten wol: het propageerde het typerende parfum van pruimendistillaat, hetgeen onmiddellijk met vol vermogen Clementijns gedachten binnendrong. Misselijkheid ontwaakte opnieuw als symptoom van de vergiftiging die hij zichzelf had aangedaan, en samen met de walging die hij hierdoor voelde, verspreidde er zich als een ziekte ook een woekerende schaamte over hem. Het was voldoende om hem helemaal uit zijn herinneringen aan zijn schooltijd weg te rukken. Geprikkeld als hij was door de malaise die zich zowel corporeel als gevoelsmatig gelden deed, werd Clementijn genadeloos terug gedwongen naar de werkelijkheid. Door de hitte van het frietvet was de mayonaise al beginnen schiften op het vlees: haar oliebasis dreef doorschijnend op de zwaardere substantie van het wit.

“Juist,” articuleerde Clementijn ontwaakt, terwijl hij naar de frikandel special in opbouw aan het kijken was. « PROGRAMME II: LA PRÉPARATION SPÉCIALE » bekrachtigde de robotstem nog eens waar Clementijn zich van bewust geworden was. De 2de bakbeurt van het vlees was vrijwel ongemerkt tot een goed eind gebracht geweest; de beide helften vlees waren geruisloos naar het wit plastic containertje verhuisd, en ook de mayonaise en ajuin hadden de plek bereikt die voor hen was gereserveerd. Zonder het te weten had de frikandel special zichzelf zo goed als afgewerkt: er ontbrak gewoon nog 1 finaal ingrediënt aan het gerecht.

“Curry- of tomatenketchup?” wendde Clementijn zich naar zijn klant. Vaag besepte hij dat hij de vraag reeds had gesteld. Zijn blik zocht doelloos naar de innerlijke leegte van het melkgezicht, maar op de plaats waar hij het had verwacht, trof Clementijn slechts een fysieke leegte aan. Het roteren van de ventilator was het enige dat nog voor leven zorgde in de kamer. De deur, die van geribbeld aluminium was gemaakt, stond op een kiertje open en liet zo een streepje tocht naar binnen. De puber had in alle stilte de frituur verlaten.

Met een zucht liet Clementijn een mengeling van apathie en ontevredenheid ontsnappen uit zijn keel. Het witte bakje frikandel werd achteloos gedropt naast het langwerpige mes dat op het aanrecht lag. Het was nu toch niet dat hij zo afwezig was geweest, bemerkte hij nog enigszins verongelijkt, alvorens hij de milde irritatie met een schouderophaal deed vervluchtigen. Als de puber het geduld

niet op kon brengen voor een afgewerkte frikandel special, dan hoefde Clementijn hem niet te hebben als cliënt. Het ging dat onbeholpen stuk gezinsafval zelfs redelijk goed af: een onafgewerkt stuk vlees voor een onafgewerkt en onbenullig hoopje mens!

Een lichtjes plakkerige substantie, die zich in zijn broek verzameld had, eiste nu de aandacht op van Clementijn. Het was een weeïge en warme gloed die zich verspreidde rond zijn kruis en die de stof van zijn kledij leek aan te zuigen in de plooiën van zijn huid. De warmte dissipeerde langzaam uit het kleverige spul, zodat het contrasterend met zijn lichaamstemperatuur een extra slijmerige indruk maakte. Het amplificeerde het gevoel van smerigheid, waar Clementijn al heel de tijd mee aan het kampen was. Met het zweet dat soms al opgedroogd en soms nog vochtig rustte op zijn huid, de ongewassen trui waarin er alcohol en frietvet was gestold, en zijn mond die nog steeds alle uitgedoofde smaken van de nacht voordien in zich gesloten hield, voelde Clementijn zich als een oude, vuile en gebruikte vod. Het was ten slotte maar een uur of 3 geleden sinds hij afscheid had genomen van Cornelius: Clementijn voelde zich wezenlijk erbarmelijk, zeker vergeleken met de graad van vredigheid die hij gedurende zijn fantasiemoment ervaren had.

Waarom was mevrouw De Visschers silhouet in feite opnieuw in hem opgedoken, drong de vraag zich aan hem op. De herinnering was van ver gekomen, maar was tegelijkertijd bijzonder levendig geweest. Ze had heel erg realistisch aangevoeld, maar ondertussen had Cornelius De Wreker een gekrompen versie van zijn huidige, volwassen vorm gehad, een vreemde soort homunculus in plaats van het onschuldig kinderlichaam dat hij toen behoorde te bewonen. Rationeel gezien was er van alles aan het droombeeld dat niet helemaal geklopt had, een feit dat Clementijns bedwelming echter niet verminderd had, noch had het zijn opwinding er minder uitgesproken mee gemaakt. De tegenstrijdigheden volgden elkaar zo maar op. Clementijn was aan het worstelen om de sequentie van gevoelens te benoemen.

« ATTENTION, ATTENTION » werd hij echter opgeschrokken uit zijn mijmering voor hij zijn analyse kon voltooien. Het penetreerde zijn gedachten als een scherp, vibrerend, hoog geluid, de auditieve versie van een opgespannen bal nervositeit. Net alsof het voorbestemd was, kwam op dat moment ook onverwachts een lichtstraal door de mistbank op de horizon gepriemd. Het raakte Clementijn in zijn gezicht en maakte duidelijk hoe grijs en bloedeloos zijn huid in deze uitgeputte toestand was. De lichtstraal brandde vlekken in zijn zicht, waardoor de schaduwwormen opnieuw aan het dansen gingen, en Clementijn verloor een ogenblik de grip op zijn balans.

« ATTENTION, ATTENTION » ondernam het schrill geluid een nieuwe poging om de aandacht naar zich toe te trekken. Clementijn voelde het pijnlijk steken in zijn brein. Langzaam begonnen

de verspreide puzzelstukjes op hun plaats te vallen, en angstvallig draaide Clementijn zich naar de oorsprong van het alarmerende geluid. De krampachtigheid van de beweging deed het lijken alsof hij zijn hoofd daarbij terug probeerde dringen in zijn romp.

« ATTENTION: COMMUNICATION ENTRANTE » benoemde het robotisch schrift waar Clementijn voor had gevreesd, want naast hem, op een stalen plankje, stond een ouderwetse telefoon waarlangs er iemand hem probeerde te bereiken. Elk idee van simpelweg niet op te nemen werd onmiddellijk overschaduwd door de wetenschap dat het afschuwelijke geluid dan weer terug zou keren. Het toestel wachtte met een onderkoelde dreiging op zijn hand, en met een instabiele en aapachtige beweging griste Clementijn er dan maar bruusk de hoorn af. De zijkant van zijn hand streek daarbij voorbij Queenies blaadjes heen. De aanraking deed hen eens ritselen alsof de wind erdoor gegleden was.

“*Allo? Allo, Clementin?*” knetterde een diep en gelijkmatig keelgeluid uit de transformator in de hoorn. Clementijn identificeerde hierin dadelijk de stem van tante Bérénice.

“*Clementin? Allo? Tum’écoutes?*” zocht zijn tante nog een keer bevestiging van zijn aanwezigheid, maar Clementijn was ondertussen niet meer aan het luisteren. Al zijn aandacht werd verzwolgen door het potje, waarin Queenie zat. Het stond precair gebalanceerd op hetzelfde smalle, stalen plankje als de telefoon. De bodem van het potje had voor ongeveer een 5de van haar oppervlak over de rand gestoken, maar door het aangeraakt te hebben, was het nu nog verder in de richting van de afgrond opgeschoven. Het helde verontrustend over en kon ieder ogenblik zijn valbeweging starten. Op de bodem van de afgrond knisperde het hete frietvet er vernietigend en hongerig op los.

Clementijns pupillen werden wijder en zijn ogen puilden maniakaal naar buiten. Paniek doordrong zijn ledematen, met verlamming van zijn hele lichaam tot gevolg. Zijn volledig zenuwstelsel werd door de verwarring overmeesterd; het leek alsof het overgrote deel van de fysieke wereld tijdelijk opgehouden was met te bestaan. Voor zijn ogen werd het zwart en in zijn oren werd het stil, zodat hij in die uitgedoofde isolatie overduidelijk de enige gedachte percipieerde die nog mogelijk was.

“Queenie, nee, niet Queenie,” smeekte Clementijn als een gebroken man.

“Het vacuüm van de ruimte werd nog nooit zo treffend weergegeven als door de
innerlijke leegte van dit boek”
- J.J. Demoleyn, zelfverklaard genie

II

“Het is een heel mooi stuk beschaving in ons hoekje van het stelsel hier,” likte de professor eens met voorbedacht plezier zijn dikke, volle lippen af. Het waren stevige, massieve stukken vlees die hij gracieus deed onduleren onder de subtiële pressie van zijn tong. Hun vorm en veerkracht gaf hen de allure van een koppel appetijtelijke escargots, terwijl zij dankzij hun vitale, van nature diepe kleur de incarnatie werden van robuuste sensualiteit. De professor was al altijd een aantrekkelijke man geweest, en hij wist maar al te goed dat dit in grote mate door het keizerlijke purper van zijn lippen kwam.

“Een heel mooi stuk beschaving, inderdaad,” smakte hij zijn lippen nog eens smakelijk op elkaar. De vaststelling scheen op het eerste zicht voor niemand specifiek bedoeld geweest te zijn. Ontspannen leunde de professor achterwaarts en liet zijn logge ledematen zinken in de kussens rondom hem. Zijn ogen waren dromerig omhoog gericht, zijn woorden dreven ongestoord doorheen de ruimte zonder antwoord te verwachten.

Boven hem, waar het plafond in haar complete oppervlakte uit een panoramisch raam bestond, strekten er zich 2 afzonderlijke zaken uit die de professors observatie waardig waren: ten eerste gluurde op de voorgrond zijn reflectie als een semitransparante schim naar hem terug; en ten tweede werd het uitzicht aan de andere zijde van het glas volledig ingenomen door het technologisch wonder dat hun “hoekje van het stelsel” was.

Ruimtebasis Ton de l’Air had van buitenaf gezien een vorm die ruwweg overeenkwam met die van een fles. De onderzijde, een verstevigde cilinder waar de kabel van de ruimtelift verankerd was, herbergde de machinekamer en werd in de omgangstaal wel eens de kurk genoemd. Erboven startte dan de flessenhals, een opeenvolging van conische, concentrische segmenten die steeds breder werden en uit een egale, groene stof bestonden. Behalve de verhoogde banden die de grens uitmaakten tussen 2 segmenten, waren hier geen naden te bespeuren. Geen enkel litteken ontsierde de opake gaafheid van de curvende segmenten, zodat het leek of ieder individueel segment uit slechts een enkel stuk

was opgebouwd, als ware het uraniumglas dat simpelweg onmiddellijk in de correcte vorm gegoten was.

Daar waar de flessenhals haar ruimste afmeting bereikte, ging zij naadloos over in de habitatiebuis. Dit was het werkelijke lichaam van de fles, een holle koker die gemakkelijk het grootste onderdeel van de gehele basis was. Er was hier duidelijk opnieuw bijzondere attentie aan de lijnen in het exterieur besteed, want net zoals de flessenhals was de koker uit segmenten in hetzelfde matte, ongeschonden materiaal gemaakt, zodanig dat geen enkele externe lijn de kans had om contrair te lopen aan de curve van de fles. Elk segment was een residentie die haar eigen naam gekregen had, en elke residentie was een cluster wooneenheden die zich wijds verspreidden langs de omtrek van de buis.

Hoewel het door het glad, eenvormig exterieur onzichtbaar was, roteerde ruimtebasis Ton-de-l'Air intussen onverstoord rond haar as. Immense krachten stroomden door de curves van haar wanden heen, krachten die het metamateriaal van haar skelet onhoorbaar deden kreunen. Elk moment werd elke molecule loodrecht van de as van de rotatie weggeschoten, enkel en alleen om door de structurele weerstand van de basis op hun plaats te blijven zitten. In de habitatiebuis, waar de appartementen enkel in het buitenste omhulsel van de koker zaten, vertaalde deze kolkende beweging zich naar een gesimuleerde zwaartekracht. De vloer was in werkelijkheid de buitenwand van het complex, terwijl de bovenkant van elk appartement te allen tijde naar het centrum van de koker was gericht.

Wanneer de professor dus omhoog keek door het panoramisch raam van nr. 6 in Residentie Ochtendgroen (op haar beurt de 5de residentie van de flessenhals gezien), dan was hij eigenlijk naar binnen aan het kijken, naar de enorme leegte die het interieur was van de ruimtebasis. Hij voelde hoe de zwaartekracht hem zachtjes in de metallieke vezels van de ferro-zijden kussens aan het duwen was. Overtollig speeksel stapelde zich op voorbij de wortel van zijn tong: het prikkelde de richel van zijn keel, waardoor hij zich genoodzaakt zag het in een automatische beweging door te slikken. Zijn adamsappel wipte eens omhoog doorheen zijn mollig en aantrekkelijk vlees. Voor een buitenstaander zou de hele actie kunnen lijken hebben als een teken van de overweldiging die door het uitzicht was teweeggebracht.

En zou die buitenstaander dan verkeerd zijn om het zo te zien, corrigeerde de professor zijn gedachte toen. Wat een wonder dat het immers was! Hoe krankzinnig om te weten dat dit allemaal het werk van mensen was! De professors onbezorgde blik liet met een minimum aan energie de semitransparante schim in het plafondraam los. Zijn spiegelbeeld verdween volledig, zodat het interieur van ruimtebasis Ton-de-l'Air nu helemaal in focus kwam. Wat een uitzicht dat hij had! Wat

een onvoorstelbare prestatie dat het was!

Een strakke, rechte lijn, die de ruimte in haar middelpunt doorkliefde, domineerde met haar alomtegenwoordigheid het tafereel. Op een plek als deze, waar concepten zoals horizon of hemel geen reële invulling meer hadden, nam dit fenomeen hun plaats zeer handig in. Dit was steeds het eerste waar de inwoners van ruimtebasis Ton-de-l'Air hun blik naar richtten als zij in een weidse, dromerige stemming waren. Zij wisten allemaal dat deze lijn in werkelijkheid niets meer was dan de kabel van de ruimtelift, maar toch werd zij dankzij haar onbeweeglijke en eeuwige aanwezigheid verheven tot een eerder abstract, onveranderlijk concept. Het was de professor een mysterie welk onbreekbaar materiaal men had gebruikt om deze kabel te vervaardigen: ondanks de immense krachten die de kabel moest verduren om zich aan de onderliggende planeet te blijven hechten, had er nooit de minste twijfel over zijn standvastigheid bestaan – in dergelijke mate dat men er dit technologisch wonder, een gehele ruimtebasis rond had opgebouwd! Onmiddellijk rondom de kabel kon er daarenboven een opvallende verdikking van de ruimte worden vastgesteld. De professor wist dat dit aan een bijzonder gas te wijten was, dat in een labo specifiek voor deze eindbestemming was gemodelleerd. Mits de juiste lading, die men via de geleidende materie van de kabel door kon geven, trok dit gas het water uit de atmosfeer, waarna er wolken vormden die in plotse, wentelende regenbuien resulteerden. Als natuurfenomeen zou dit allemaal al ongelooflijk indrukwekkend zijn geweest, maar wetend dat het van de hand van mensen kwam, zwol dit aan tot iets dat ronduit magisch was! De professor smulde van het klein, dramatisch traantje dat zich in zijn rechteroog deed gelden ten gevolge van dit aanzwellend besef.

Een lichte tinteling masseerde de professors aandacht naar een panoramisch raam dat in de uitgestrekte glooiing tegenover hem genesteld zat. Het was het zoveelste in een raster identieke ramen die de binnenzijde van de holle buis bezaaiden. Hoewel het merendeel van deze ramen uit een soort van spiegelglas bestond, was dit ene raam uitzonderlijk doordat het helemaal doorzichtig was. Het was een klein vierkantje van kleur en leven in de anders monotone, groene glooiing van de buis.

Elektro-glas, benoemde de professor instinctief wat deze variatie mogelijk had gemaakt; of ook wel: digitaal kristal – een substantie die zich naar gelang haar energetisch potentieel herschikte om van eigenschappen te veranderen. Het volstond voor een bewoner om er aan te denken of een elektronische impuls zou de verandering al laten starten: het glas zou zonder aarzeling van transparant naar reflecterend of nog iets volledig anders kunnen gaan. Kennelijk had dit zich ook voltrokken bij het raam waar de professor door werd aangetrokken, want tijdelijk had men ervoor gekozen om wat minder privacy te hebben, zodanig dat het hele wooncomplex nu onbeschroomd naar binnen aan het kijken was.

Het elektro-glas reageerde ogenblikkelijk op het impliciet bevel dat de professors voyeuristische verlangen was. Haar deeltjes reorganiseerden zich op atomair niveau om zo de lichtstralen te bundelen. De sterkte van het glas werd in een vloeiende beweging aangepast. De kabel van de ruimtelift gleed zonder weerstand over de professor heen, en de context van het extensieve raster ramen smolt volledig weg. Het focale punt van de professors aandacht was daarmee tot in perfecte scherpte uitvergroet. Het kleine vierkantje van leven was het enige waar hij nog zicht op had.

Net als ieder ander appartement betrof het een plafonddraam dat de hele woongelegenheden bedekte. Aan de schuine hoek te zien waarmee zijn blik de woning binnendrong, schatte de professor dat het 1 van de naburige segmenten van de habitatiekoker was, waarschijnlijk Residentie Dennenboom, hoogstens misschien Residentie Buxusmot. In het midden van het appartement had een man het meubilair opzij geschoven om wat open ruimte te creëren. De professors ogen spreidden zich uit interesse nog een aantal millimeter wijder open, want de man, die met de opwarming voor een soort gymnastiek begonnen was, was nagenoeg volkomen naakt. Het enige dat nog voor kleding door kon gaan, waren de verzwaarde zweetbandjes die rond zijn polsen en zijn enkels zaten. Verder werd zelfs niet de minste trilling van zijn vlees verborgen, iets dat des te evidentier was nu hij een reeks van ritmische bewegingen had aangevat.

Afgaand op het grijze lichaamshaar dat in zijn bronzen huid vervaagde, moest de man plusminus even oud als de professor zijn. Van deze ouderdom was echter niets te merken in de consistentie van zijn huid – integendeel: alles zat nog vrij mooi op zijn plaats. Daar waar men bijvoorbeeld uitgezakte kwabben of gegroefde rimpels zou verwachten, vond men enkel maar veerkrachtige en strakke welvingen. Het lichaam van de man was nergens benig, noch gespierd: het straalde enkel een fluwelen zachtheid uit, zonder daarmee in te boeten aan vitaliteit. Alles aan hem dat massief of overrijp had moeten zijn, bleek op dit moment nog altijd vederlicht en fris te zijn. Een van de fortuinlijke gevolgen van een leven in verlaagde zwaartekracht, verklaarde de professor wat hij zag. Het was eigenlijk ontroerend in zijn ongelooflijkheid! Hier waren zij, in het vacuüm van de ruimte, een omgeving die volledig niet de hunne was, en zij hadden het doen buigen naar hun wil. Een gevoel van voorbestemming kleurde de professors geest: dit was hun kolonie, de omgeving was volledig aan hen aangepast, zij waren ondertussen zelfs fysiek niet meer als anderen gebouwd! Waarlijk, trots was toch de enige correcte houding tegenover dit fantastisch staaltje menselijke creativiteit!

Het minuscule spasme in het oog van de professor was het enige dat weggaf dat de sterkte van het glas door middel van een ongemerkt bevel opnieuw was bijgesteld. Het achterwerk van de man was nu het brandpunt van zijn aandachtsveld en nam zijn hele zichtsveld in. De man was in een fase

van zijn fitnessritueel beland waarin hij zwierig met zijn heupen aan het wiegen was. Kleine trillingen veroorzaakt door de bas van onwaarneembare muziek vervoegden het gewiebel dat zijn billen bij de oefening doorvoer.

“Hmm-hmm, werkelijk fantastisch, ja,” uitte de professor zijn genoegen wederom. Het speeksel dat zich opnieuw aan de wortel van zijn tong verzameld had, stuwde hij omhoog om zo zijn lippen te bevochtigen. Met een smakelijke geste smakte hij ze nog eens luid en onmiskenbaar op elkaar.

“Het is een heel mooi stuk beschaving in ons hoekje van het stelsel hier,” hoorde tante Bérénice zijn onbestemde woorden door de ruimte drijven. Het nat weerklinken van zijn weelderige lippen overschreef daarbij onmiddellijk de galm die door zijn stem was voortgebracht in het appartement.

Met gekruiste armen inspecteerde Bérénice het mollig lichaam dat zich ijdel in de zetel achterover had gespreid. De bevroren onbeweeglijkheid van haar gedefinieerde mondhoeken benadrukte de ijzigheid waarmee zij naar hem keek. Zij wist dat het een dag was waarop hij niets goeds zou kunnen zeggen: ieder woord van hem verwekte achter haar gesloten, strenge lippen een subtiele toename van spanning in haar kaken. Het zou misschien wel interessanter zijn mocht deze ledige figuur gewoon volledig door zijn kussens worden opgeslorpt.

“Een heel mooi stuk beschaving, inderdaad,” werd het kaakgewricht van Bérénice nog verder uitgedaagd, en zij volgde daarop de professors blik naar het subject van zijn ontboezeming. Uit iedere beweging die zij hiervoor nodig had, sprak een hoogtepunt van zelfbeheersing en voorzichtigheid. Nauwgezet vermeed zij om ook maar de minste hapering in de verschuiving van haar aandacht te vertonen, een verplaatsing die zodanig gelijkmatig was, dat de beweging amper percipieerbaar was. Met kille concentratie absorbeerde zij het panorama dat door het plafondraam werd ontbloot.

De kabel van de ruimtelift liep als een strakke lijn van de ene zijde van de basis naar de andere. Deze lijn, die tevens als omwentelingsas voor het gehele wooncomplex fungeerde, gaf de vage indruk dat het weefsel van de ruimte er fysiek omheen verwrongen zat. Ten dele resulteerde dit uit de verdikking van de atmosfeer onmiddellijk rondom de kabel; ten dele was het door het

evenwichtsorgaan dat de gesimuleerde zwaartekracht aanzag voor de rotatie die ze werkelijk was; maar voor het grootste deel van de bewoners was dit toch nog steeds voornamelijk een psychologische omstandigheid. Hun bestaanshorizon, sneerde Bérénice minachtend, het eerste waar het oog van de professor op terecht kwam als hij aan hun hoogontwikkelde beschaving dacht. Voor hem was dit een pedestaal waar hij de hele mensheid op wou laten tronen, een bouwwerk dat symbolisch op dezelfde plaats als vergezicht of toekomst werd geschat. Heel hun leven was rond dit object geconstrueerd – het was het letterlijke centerpunt van hun volledige bestaan. Geen wonder dan dat dit zo een gewicht kreeg in hun collectief verstand, maar als men er nu eens de zelfverheerlijking afschaafde, wat was deze kabel dan nog werkelijk?

“Hmm-hmm, werkelijk fantastisch, ja,” zweefde de professors mening haar weer ongenodigd tegemoet. Geïrriteerd deed Bérénice haar best om de intrusie te negeren. Zij zoog haar wangen licht naar binnen, waardoor het metamateriaal van haar geïmplanteerde tanden zich een beetje op haar tandvlees af begon te zetten. Fantastisch, ja, beet zij in gedachten van zich af, en zij liet haar blik vol wraakzucht rusten op de vezels waar de kabel uit was opgebouwd. Weet je wat pas echt de moeite waard zou zijn? Om haar wil te doen kristalliseren tot een guillotine werd gevormd – om de navelstreng in 2 te hakken, dat zou pas fantastisch zijn, danste het als een kwaadaardig vonkje door haar hoofd.

“Waar denk je aan, mijn beertje?” maakte de professor het onmogelijk om zijn aanwezigheid nog langer te negeren, en in een woedekramp fixeerde Bérénice haar guillotine-ogen op zijn vlezige, geaffecteerde lippen. Het abrupt geweld van dit manoeuvre was voldoende om haar zintuigen kortstondig te verwarren. De informatie van haar evenwichtsorgaan, dat de rotatie van de ruimtebasis constant detecteerde, conflicteerde met de stilstand die door haar gezichtsvermogen werd gerapporteerd. Aan een wereld die stabiel moest zijn, werd door haar hersenen beweging toegevoegd. Alles begon onnatuurlijk rond haar heen te zwalpen, een afschuwelijke en redeloze draaiing die het bloed deed vluchten uit haar aderen.

“Ja, het is oprecht aangrijpend, beertje mijns,” interpreteerde de professor haar spookachtig bleke huid. “Niemand is immuun voor de vernietigende werking van iets dat zo onvoorstelbaar prachtig is.” Met een pathetisch wuifje leek hij zijn begrip voor haar te willen presenteren. Het gemaakt karakter van de geste was het teken dat hij ondertussen weer zijn eigen spiegelbeeld aan het bekijken was.

Zich verzettend tegen haar bewegingsziekte drukte Bérénice haar ogen dicht. Zij ontspande met een zucht haar oculaire spieren, waardoor haar pupillen zich weer langzaam naar het centrum van haar zicht bewogen. Haar aangezicht was nog steeds onveranderd naar het landschap boven haar

gericht. “*Imbécile*,” floot zij sissend door haar kunstgebit – de druk op haar geïmplanteerde tanden activeerde allerhande zenuwbanen in haar kaken. “Ik heb het je al 100 keer gezegd. Als je echt een aanspreking moet hebben, noem mij dan *nounours*,” stak zij al haar ongenoegen in de Franse tongval van het woord.

Enigszins gerustgesteld dat haar omgeving niet meer aan het zwalpen was, stelde Bérénice haar blik nu opnieuw scherp op de gespannen kabel van de ruimtelift. Dankzij het elektro-glas waaruit het raam bestond, leek deze dichterbij te zijn dan werkelijk mogelijk was. De groene schijn van het weerkaatsend glaswerk van het wooncomplex zat als een vage mistbank rond de afgelijnde kabellift geduwd. Eigenlijk was de intellectuele impact van dit ding niet onterecht, hervatte Bérénice haar overpeinzingen. Heel hun levenswijze werd hierdoor geïllustreerd. Deze harde, onbeweeglijke lijn belichaamde de ziel van hun volledige bestaan, maar of dit dan iets prachtigs of aangrijpends was, daar had Bérénice toch nog haar twijfels over.

Wat was deze kabel werkelijk, echode het zwaartepunt van haar reflecties nog eens door haar hoofd. In een comfortabele, mentale actie die de werkelijkheid naar een abstracte hoogte bracht, visualiseerde Bérénice bij wijze van een antwoord de totale lengte van de ruimtelift. Zij wist dat deze aan de onderzijde van het wooncomplex de flessenhals doordrong, alvorens te verdwijnen in het geometrisch midden van de kurk. Eenmaal buiten zou de kabel dan als uitgestrekte, rechte lijn zijn reis vervolgen naar de grijzige, bewolkte wereld onder zich. Bérénice had niet bijzonder veel verbeelding nodig om het uitzicht op te roepen dat men aan de onderkant van ruimtebasis Ton-de-l’Air zou moeten ondergaan.

Planetegem zou met haar dikke, oppressieve atmosfeer het beeld zo goed als helemaal beheersen. Het was een massieve wereld, een enorme, monotone schijf die alle andere objecten aan de hemel obscureerde. Haar zware wolkendek, waarvan de grijze kleur uit een bepaalde hoek een groene schijn verkreeg, bedekte als een permanente nevel de verblijven en fabrieken van het oppervlak. Het was een plek waar alles altijd lichtjes vochtig was, waar druppeltjes condens aan ieder haartje en in elke kledingvezel bleven kleven. Lange, continue straten definieerden het profiel van de bevolkingscentra: zij doorkruisten de planeet als afgelijnde strepen waar zich lintbebouwing rond bevond. Onder het gewicht van de onafgebroken nevel was het niet meer mogelijk om landschappen of plaatsen van elkaar te onderscheiden. Het oppervlak werd op die wijze het verlengde van de kabel van de ruimtelift, een contrasterende en harde lijn tegen een wazig groene achtergrond. Bérénice kon het niet anders categoriseren dan als iets voorspelbaars, onveranderlijks – iets uitgesproken 2-dimensionaals.

“Waar denk je aan, nounoursje?” probeerde de professor nogmaals een gesprek op gang te brengen. Ieder woord werd van het volgende gesplitst door een nadrukkelijke beweging van zijn lippen. Het was een manier van praten die verfijnd en aangenaam was voor de oren, maar die op dit moment bij Bérénice haar werking aan het missen was. Integendeel: zijn doorgaans amusante spreektrant kon haar nu slechts irriteren, enkel en alleen omdat hij in de eerste plaats typerend voor de hele air van de professor was.

Deed hij het opzettelijk, begon haar irritatie zich geleidelijk aan te transformeren in beschuldiging. Het was toch duidelijk dat Bérénice geen interesse had in een gesprek? De koosnaam (1 keer fout gekozen, daarna een verbastering), het constant en luidruchtig trekken van de aandacht naar zijn lippen – zijn gehele optimistische gezindheid leek gemaakt te zijn om Bérénice te provoceren. Was de ijdeltuit zich hier bewust van? Deed hij het opzettelijk?

Zonder het uitwendig weg te geven bracht zij de professors spiegelbeeld naar voor in het elektro-glas. Zijn lichaam vormde daarmee een subtiel, doorzichtig laagje over het nog steeds centrale beeld van de onwankelbare kabel. Ondanks haar ontstemming voelde Bérénice hoe zijn gestalte iets in haar deed smelten. Woorden borrelden vanzelf op uit de diepte van haar keel: “de kabel” begon zij ademloos de juiste formulering voor haar denkwijze te zoeken.

“Wat zeg je daar, nounoursje? Ik versta je niet,” onderbrak de professor haar onmiddellijk. Zijn dikke kamerjas viel ritselend op de behaaglijk zachte kussens rondom hem. De vulling van de kussens ruimte vrij gemakkelijk de baan voor het gewicht van de professors lijf, waardoor hij nog wat dieper in de berg van zachtheid en comfort verdween.

Typisch, nam de ergernis in Bérénice opnieuw in hardheid toe. Dit was echt typisch iets voor hem. Wat er eerder ook gesmolten was in haar, was nu weer helemaal gestold. De professor deed dit nu eens elke keer! In plaats van simpelweg een paar seconden af te wachten en dan haar bedoeling uit de context af te leiden – nee, hij moest haar weer blokkeren bij het eerste woord. Een oprechte dialoog was eigenlijk geheel onmogelijk met deze man, dus: “laat maar,” termineerde Bérénice in kille, zure tonen ieder mogelijk vervolg op het gesprek.

“Nee, maar zeg het toch, nounoursje,” volhardde de professors melodieuze stem. Een naakte voet kwam uit de berg van zware kussens en textiel: hij wiegde langzaam en gracieus op het onhoorbaar ritme van het fitnessritueel dat de professor nog steeds met een half oog in de gaten aan het houden was.

“Niets! *Laisse tomber, Richard,*” snauwde Bérénice hem toe. De scherpe afwijzing van deze woorden glansde opnieuw als een guillotine in haar ogen. Het langzaam wiegen van zijn voet leek

ondertussen uit haar perspectief te worden uitvergroot. Ze werd er zenuwachtig van: hoe klein en onopvallend de beweging van zijn voet in werkelijkheid dan ook mocht zijn, het veranderde door haar haatdragende fixatie in een onophoudelijk, nerveus pulseren dat haar hele denkvermogen aan het domineren was.

“Weet je waar ik zelf aan dacht, mijn kleine kodiak?” vervolgde de professor onverzettelijk. Klein was nochtans niet meteen het beste adjectief voor Bérénice: net als alle andere bewoners van de ruimtebasis had een leven in verlaagde zwaartekracht haar een voluptueuze lichaamsbouw gegund. Zij was sowieso al groter dan gemiddeld was, maar dankzij het gebrek aan druk werd aan haar lengte nog een aantal centimeter toegevoegd (een gevolg van ruggenwervels die de ruimte kregen om wat verder uit elkaar te schuiven). Daarnaast had lichaamsmassa hier ook niet dezelfde invloed als zij doorgaans had: de bewoners konden zwaarder worden zonder daarmee hun beweeglijkheid te limiteren. Op ruimtebasis Ton-de-l’Air bestond de standaard lichaamsbouw uit copieuze welvingen waar strakke, kwieke huid rond zat.

“Ik was aan het denken hoe fantastisch het toch is,” verschaftte de professor prompt een antwoord op zijn eigen vraag. De bijtende vijandigheid waar Bérénice haar woorden eerder mee beladen had, was bijna ongemerkt over het hoofd van de professor heen gegaan. Onverstoorbaar had hij haar verzuurde aanval zonder heel veel moeite naast zich neergelegd. Een onbezorgde glimlach sierde de fluwelen lijnen van zijn minzame gelaat; zijn hele uiterlijk werd van de luister van zelfzekerheid vervuld.

Bérénice perste haar kaken op elkaar en voelde hoe haar kunstsnijtanden zich dat kleine beetje dieper wurmden in haar vlees. De voet van de professor slorpte al haar aandacht op. Zijn langzame beweging leek een dwingend ritme uit te stralen dat de tijd in haar bewustzijn deed versnellen. De bewegingsloosheid van de achtergrond was met het wippen van de voet aan het versmelten. Haar brein begon weer tegenstrijdige signalen op te vangen. De voet, die in haar blik centraal bleef staan, leek langzaam te draaien rond haar hoofd. Bérénice werd door de vrees bevangen dat haar lichaam elk moment opzij zou vallen, en zij duwde voor een ogenblik haar ogen dicht om zo het beeld weer uit haar geest te bannen.

“Deze plek – we hebben ze volledig onderworpen aan onszelf,” begon hij ongehaast zijn redenering op te bouwen. Zoals het zijn gewoonte was, was de professor ondertussen weer zichzelf aan het bekijken in het reflecterende elektro-glas. Elk gebaar waarmee hij zijn gedachtegang uitbeelde, werd gespeeld en uitermate zelfbewust tot stand gebracht. “We hebben het zelfs in die mate voor elkaar gekregen, dat we nog een stapje verder zijn gegaan. Dit, de meest vijandige omgeving die er is – wij

hebben ze veroverd zonder zelfs de minste zelf-ontzegging, zonder echt ons best te moeten doen.” De professor trok hierbij een theatraal gezicht. Overduidelijk was hij tevreden over de welsprekendheid van zijn mimiek.

Het trof Bérénice dat deze omgangswijze altijd maar couranter werd, niet enkel bij de ledige professor waar zij haar bestaan mee deelde, maar ook in het algemeen bij de bewoners van de ruimtebasis. Het was effectief ook wel verleidelijk, ze betrapte zelfs zichzelf hier nu en dan eens op: bevangen door hun eigen alomtegenwoordig spiegelbeeld begonnen mensen meer en meer te praten met zichzelf in plaats van hun gesprekspartner.

“Neem nu deze kussens,” beduidde de professor zijn omgeving met een zwierig handgebaar: “wild onpraktisch zijn ze – is dat nu niet geniaal?” Hij greep 1 van de kussens beet en tilde het omhoog. De metallieke vezels die in het textiel verweven zaten, glommen koperachtig in het licht. “We hebben ze opzettelijk onmogelijk zwaar gemaakt. Er was geen enkele verplichting toe, en toch hebben we specifiek de meest massieve materialen uitgezocht om hen te maken, wetend dat het bij verlaagde zwaartekracht geen hinder zou creëren. Deze kussens zouden op Planetegem volstrekt onhandelbaar zijn qua gewicht, net zoals ik het zou kunnen zeggen van zo goed als alle andere gebruiksobjecten hier.”

Bérénice liet de professors woorden zonder al te veel bewuste aandacht haar gedachten penetreren. Het was niet de eerste keer dat zij een dergelijke redenering hoorde. Of het nu over de kussens ging, dan wel over de kunstmatig opgewekte regenwolken middenin de habitatiebuis, het centrale element bleef altijd wel dat de professor in de wij-vorm sprak.

“Wij hebben dit gedaan, wij hebben alles extra zwaar of groot gemaakt, enkel om te tonen dat het kan,” beaamde de professor dadelijk de vaststelling van Bérénice. “We zeggen soms dat het voor de gezondheid is, om de afzwakking van onze spieren af te remmen, maar we weten allemaal maar al te goed dat dit niet de primaire reden is. Verzwaarde kussens, uitvergroot bestek: het is allemaal maar zinloos vergeleken met een korte, intensieve fitness-sessie,” lonkte de professor naar zijn overbuur. Nu hij er wat langer over nadacht, leek het hem misschien wel eerder dat de naakte man in Residentie Avocado was gevestigd.

Langzaamaan begon de irritatie zich in Bérénice weer aan te scherpen tot een dodelijk lemnet. Het constant optimisme dat uit de berg kussens kwam, werd altijd maar beklemmender. Zij had haar eigen mening die zou wou ontwikkelen: de loftuitingen waarmee de professor haar voor de zoveelste keer aan het bestormen was, werkten in haar huidige gemoedstoestand uitsluitend averechts.

“We hebben het een deel gemaakt van wie we zijn,” ging de stroom van enthousiasme en van

smakgeluiden ongehinderd verder. “Onze identiteit wordt er ten dele zelfs door vormgegeven. Onze alledaagse gebruiksobjecten voelen voor bewoners van het oppervlak vele malen zwaarder aan. Een tennisbal bij ons is eerder als een medicijnbal op Planetegem. In hun ogen moet het zijn alsof wij reuzen zijn, giganten zonder vergelijk! En kijk, we zijn dan nog eens echt gemiddeld groter, beertje mijns! Werkelijk – ja, werkelijk fantastisch is dit toch?”

“*Et qu’est-ce que tu as fait toi-même, Richard?*” viel de guillotine ongenadig dicht: “wat heb je eigenlijk ooit zelf gedaan?” Door zich doelbewust van de professor af te keren, maakte Bérénice verstaanbaar dat zij op haar vraag geen antwoord meer ontvangen wou. Voor haar was dit gesprek volledig afgerond: ze wou geen woord meer horen uit zijn mond. Met voorzichtige bewegingen begaf zij zich vervolgens naar een tafel waar er zich een ouderwetse telefoon bevond. Elke stap werd met het haar kenmerkende gehalte van controle uitgevoerd, een rustige, fluïde stijl van manoeuvreren die bewegingsziekte op een afstand houden moest. Bérénice nam de onnodig grote en massieve hoorn met 2 vingers van de haak. Wild onpraktisch, ja, herinnerde zij zich de woorden van die ijdelruit van een professor nog een keer. Uit de hoorn kwam er een geruis dat een bereidheid tot ontvangst berichtte, en: “passez-moi la Rue Lipide, deux-cinq-six-huit,” beval de heldere en aangescherpte stem van Bérénice.

« CONNECTANT, LA RUE LIPIDE, DEUX-CINQ-SIX-HUIT – L’ÉTABLISSEMENT Friture LA FLEURE » antwoordde de metallieke stem onmiddellijk.

“In een rechtvaardig universum was de mens geschapen naar het evenbeeld van
de schrijver van dit boek”
- Carl-Christiaan Tosin, katholiek prelaat

III

Badend in een zonnestraal die het stroperige frietvet op diffuse wijze penetreerde, zakte Queenie langzaam naar de bodem van de frietketel. Haar groene blaadjes krompen door de hitte van de olie in elkaar en verloren in snel tempo ieder beetje van hun vlezigheid. Wat groen geweest was in de blaadjes werd steeds geler en doorschijnender; hun rode en vitale nerven werden dichtgeschroeid tot donkerbruine, dode lijnen. Op cellulair niveau werd vocht geëxciteerd en omgevormd tot stoom. De celwanden begaven het onder de explosieve druk, waarna er flarden eiwitten en uit elkaar gerukte organellen werden losgelaten in het vet. Queenie loste onherroepelijk op in een opake wolk van koolstof, waterstof en lucht.

“*Clementin, tu m’écoutes encore?*” knetterde de stem van tante Bérénice opnieuw doorheen de telefoon. De vraag kwam amper binnen in het uitgedoofde brein van Clementijn. Net alsof hij zelf in het viskeuze medium van het frietvet had gezeten, hoorde hij geluiden uit de buitenwereld slechts gedempt en zonder hun gewoonlijke reliëf.

“Ben je daar zelfs nog?” deed de knisperende stem van Bérénice een nieuwe poging tot respons, deze keer wat ongeduriger en barser dan voordien. Het was voldoende om haar neef geleidelijk aan terug te beginnen brengen naar de werkelijkheid. Wanneer het tafereel nog kortgeleden met begrippen als « CARBONE » en « HYDROGÈNE » werd toegelicht, werd elke extra annotatie nu door de bevelend harde stem van Bérénice verjaagd. Van zonlicht, kleurenpracht of microscopisch leven was er hier geen sprake meer: enkel het prozaïsch objectieve beeld van de friteuse was er nog. « DÉSINTÉGRATION COMPLÈTE » vervolledigden de neon groene letters snel nog hun gedachtegang, alvorens helemaal uit Clementijns gezichtsveld te vervagen, en het praktisch feit van het apathisch frietvet keek hem nu in volle droogte aan.

Met doffe ogen absorbeerde Clementijn de werkelijkheid voor hem: de olie borrelde maar verder zonder interesse voor zijn blik; dikke, witte bellen vormden zich op het doorzichtig, bruine vet. Zij zwollen aan in grootte tot de ene bel de andere bereikte, waarna zij beiden door de aanraking

ontploften. Geleidelijk maar zeker splitsten zij zich op in duizend kleine blaasjes, en een schuimlaag, die het hele oppervlak van de frituurolie bedekte, richtte zich uit de verzameling van blaasjes op. De witte massa deinde uit en bolde golvend op, waardoor het duidelijk werd dat het niveau van het frituurvet alarmerend aan het stijgen was. De stoom en zuurstof, die door Queenie waren losgelaten, dreven de verzengend hete olie onophoudelijk omhoog. Eigenlijk had Clementijn de kans zelfs niet om nog te reageren op het feit: nog voor hij iets had kunnen ondernemen, was de olie reeds over de rand van de metalen ketel aan het stromen. Een ondiep, kleverig moeras stortte van het aanrecht naar de vloer, hetgeen hem tot een wijdbeens en ontwijkend sprongetje naar achter dwong. Onvrijwillig loste Clementijn hierbij een grommende, maar duidelijk geprononceerde “godverdomme”.

“Ah, *quand-même*,” beet de stem van tante Bérénice zich vast in de ontsnapte vloek. “Je bent er toch,” siste zij hem toe. De misnoegdheid van de vaststelling sneed als een siddering door hem. In de doelbewuste stilte die zijn tante nu liet volgen, kon hij zich al haar gezicht verbeelden. Het was een ritueel dat Clementijn al vaak genoeg had meegemaakt: terwijl zijn tante de verwijten innerlijk aan het verzamelen was, klemde zij haar kaken altijd op elkaar en zoog zij lichtjes op haar kunstgebit – Clementijn dacht nu reeds het geluid te kunnen horen van geïmplanteerde tanden die naar binnen aan het buigen waren. “Godverdomme zeg je... *Tu blasphèmes?* Maar Clementijn, is dat nu een manier van om te gaan met eindigheid?” vervolgde Bérénice toen met verrassende toegeeflijkheid.

Clementijn kon niet onmiddellijk plaatsnemen wat zijn tante hem net had gevraagd. Terwijl haar woorden langzaam golfd door zijn geest, liet hij de hoorn van de telefoon een ogenblikje rusten tegen zijn gelaat. Het plastic van de ontvanger leek de warmte weg te trekken uit zijn koortsig, houten hoofd.

De eindigheid, tastte Clementijn mentaal de grenzen af van het concept: het leek verbonden aan een zuigerig gevoel van ledigheid, alsof Clementijns gemoed met de getijden naar beneden werd gesleurd. Ter hoogte van zijn kruis fuseerde koud geworden, vochtig slijm met het textiel van zijn kledij. Alles voelde zo onwezenlijk dat Clementijn zich afvroeg of het eigenlijk wel de waarheid was geweest. Was het echt gebeurd? Was het niet gewoon een spinsel van zijn fantasie geweest? Langzaam werd hij zich bewust van een laag koude transpiratie die zich over zijn gehele lichaam had gevormd, en hij gluurde toen angstvallig naar het plankje waarop Queenie had gestaan. Van de lacune die zij daar had nagelaten, gleed zijn blik vervolgens opnieuw naar het ondertussen gekalmeerde frietvet onder hem. Het borrelde en stootte haar typerende aroma uit, hetgeen zich mengde met de wolk van slivovitsa die weer uit zijn wollen mouw geneveld kwam. De geur was misselijkmakend en beroofde Clementijn nog verder van zijn energie. Zijn zicht werd enigszins verduisterd, alles rondom hem leek

onnatuurlijk te bewegen zonder daarmee werkelijk verplaatsing te doorstaan, en in een aanval van paniek zoog Clementijn een maximum aan lucht naar binnen door zijn mond. Zuurstof vulde ieder beetje van zijn longen heilzaam op.

“Clementijn, *enfin!* Zeg nu toch eens iets,” eiste tante Bérénice de aandacht opnieuw op. In een toon die stilaan aan het groeien was naar openlijke walging voor haar neef, spuwde zij de woorden in staccato ritme op hem af: “*Nom de Dieu*, wat is dat nu met jou? Gewoon niets zeggen, ben je stom geworden toch? Wat sta je daar – *la bouche ouverte?*!”

Ondanks zichzelf sloot Clementijn onmiddellijk zijn mond en ademde hij verder door zijn neus. De angstwekkende gedachte dat zijn tante elk detail kon zien, schoot tegen alle ratio door hem. Wat wist Bérénice van Queenie af? In welke mate kon zij Clementijns fysieke toestand raden? De schrik ontnam hem even ieder beetje individuele wil, alvorens hij zich weer vermande. Hij haatte deze zwakte in zichzelf – dat automatisme van gedachteloos zich aan te passen als ook maar de minste opmerking werd afgevuurd.

“*Imbécile*, ik hoor je ademen! Wat heb ik eigenlijk aan jou?” vervolgde de barrage door de telefoon nog des te confronterender. “Na hetgeen ik je verteld heb... Geen reactie? Clementin! Heb jij wel iets gehoord van wat ik heb gezegd?” De kilte in haar stem liet er geen twijfel aan bestaan: voor Bérénice was er een rode lijn bereikt; op deze vraag moest er van Clementijn een tastbaar antwoord komen.

Het werd door Clementijn in eerste instantie op een diepe frons onthaald. De schuine strepen, die zijn puntige wenkbrauwen waren, werden nog wat schuiner van ontredde. Inderdaad, wat had zijn tante hem nu eigenlijk verteld, vroeg Clementijn zich eerlijk af. « ACCÉDANT, ACCÉDANT – BANQUES DE DONNÉES SOUS ENQUÊTE » vulde zijn interne robotstem onmiddellijk in schelle klanken aan. Tante Bérénice had hem niet zonder reden opgebeld, maar wat had zij hem dan verteld? Hij pijnigde zijn hersens in zijn zoektocht naar een antwoord op de vraag. Het was niet dat hij gewoonweg niet geluisterd had: Clementijn kon zich nadrukkelijk herinneren hoe er hele volzinnen zijn trommelvlies hadden bereikt. De betekenis was simpelweg niet helemaal geland. In plaats van als een groep van doelbewust geordende geluiden was het allemaal maar als een dof, nonsensicaal geruis gearriveerd.

Gespannen schraapte Clementijn door zijn geheugen heen. Ver weg voelde hij hoe iets in zijn herinneringen reikte naar zijn tastend hand. Hij kon de echo van haar woorden niet laten ontsnappen. Hij wist dat hij geen antwoord schuldig blijven kon. Al zijn kracht verzamelend sloot Clementijn zijn ogen. Hij richtte ieder beetje van zijn concentratie op de duisternis waarin hij zich op die manier bevond, tot hij eindelijk de heuglijke verlossing voelde van een spiertje dat zich in zijn achterhoofd

leek te ontspannen.

« FICHIERS AUDIO 100% RÉINTÉGRÉS: COMMENÇANT LECTURE DIRECTEMENT » flikkerde het triomferend achter zijn gesloten oogleden, en zin voor zin kwam het relaas van tante Bérénice daarop terug.

Een lichte fluctuatie in het energiepeil had een welbepaald, klein plekje in de flessenhals gewijzigd van textuur. Licht van aan de buitenzijde werd door het elektro-glas gebundeld en vervolgens naar het interieur van ruimtebasis Ton de l'Air gestuurd.

Een constant transformerend web van prisma's, lenzen en reflectors zond de lichtstraal met precisie op haar doelwit af, een bewerking die nog des te imposanter was als men de eeuwige rotatie van de ruimtebasis in gedachten hield. Het beeld van de buitenwereld, dat door de bewoner van de ruimtebasis was ontboden, moest een aantal keer veranderen van richting in haar reis doorheen de habitatiebuis. In een baan die altijd maar werd bijgesteld, kaatste het maar van het ene reflecterend venster naar het andere. Hier werd het een keer verdund of uit elkaar gejaagd, daar werd het dan opnieuw scherpgesteld en in elkaar gevoegd, tot het beeld uiteindelijk op haar bestemming werd geprojecteerd. Het panoramisch raam van nr. 6 te Residentie Ochtendgroen werd op die wijze tot het beeldscherm omgevormd, waarop de groenig grijze knikker van Planetegem kwam opgedoemd. De hele rondgang van begin tot einde was niet minder dan een hoogtepunt in menselijk vermogen, een inzicht dat een man als de professor misschien wel zover zou kunnen brengen van een traantje van bewogenheid te laten.

Bérénice weerstond aan de impuls een zijdelingse blik te werpen op haar luierende huisgenoot. Beter was het van haar blik stabiel te houden op het ingezoomde landschap boven haar. De Rue Lipide sneed als een litteken van asfalt en beton doorheen het oppervlak van de planeet. Het was een 1-dimensionale, rechte straat die in een ver verleden door de landing van een sterrenschip veroorzaakt was. Bérénice liet diens abstracte eenvoud inwerken op haar zoals een statisch ankerpunt.

De combinatie van elektro-glas en perspectief had het dan wel onttrokken aan haar oog, maar Bérénice mocht immers niet vergeten dat zij heel de tijd fysiek aan het roteren was. In werkelijkheid was de gehele ruimtebasis constant aan het tollen rond haar as, en ofschoon zij nooit

echt ruimtebenen had gekregen, moest zij wel bekennen dat zij het vandaag bijzonder lastig had met haar bewegingsziekte. Elke onbezonnen actie dreigde uit te draaien in een ziekelijk delirium van het evenwichtsorgaan.

“*Clementin, tu m’écoutes encore? Ben je daar zelfs nog?*” beet zij verontwaardigd naar het landschap in het raam. Haar wil doordrong daarbij het atomaire rasterwerk van het elektro-glas, waardoor het bovenaanzicht van de Rue Lipide meer in focus kwam. Haar frons veranderde op die manier volledig in de scherpe, schuine strepen die haar tot dezelfde clan als Clementijn brandmerkten.

Uit het Westen naderde een misbank het bescheiden, tinnen doosje van Friture La Fleure. De stilte van het slome, grijze landschap maakte Bérénice nog ongeduriger. Waarom was haar neef niet aan het antwoorden? Aan welke onbenulligheid gaf hij zijn aandacht uit in plaats van het belangrijk nieuws dat zij hem had verstrekt? Zij voelde hoe de spieren van haar schouders lichtjes tegen aan het wringen waren. Net zoals men op het oppervlak van de planeet omhoog moest kijken om de kleine, groene ster van ruimtebasis Ton de l’Air te kunnen zien, had zij haar hoofd naar achter moeten werpen om door het plafondraam naar omlaag te kunnen kijken. De houding was maar weinig comfortabel en verveelde haar.

Haar kaken werden als een bankschroef op elkaar geperst, waarna het dak van de frituur werd uitvergroot. Het hoge vochtgehalte van de atmosfeer had kleine plekjes van corrosie aan de naden van het platte dak teweeggebracht. Waarlijk, Clementijn was nooit uitzonderlijk sociaal bekwaam geweest, maar dit gebrek aan weerwoord was een triestig hoogtepunt. Uit een ventilator dwarrelde de dikke, bruine walm van een actieve frietketel omhoog. Bérénice hoorde gestommel aan de andere zijde van de lijn, voorafgegaan door het geroezemoes van duizend kleine blaasjes vet die in de verte aan het exploderen waren. Het bovenaanzicht van Friture La Fleure omhulde zich met een mystieke air van zwijgzaamheid. Wat speelde er zich af onder dat aangeroeste dak? Het geduld van Bérénice was stilaan op. Haar stembanden begonnen zich al in de juiste plooi te leggen, en de woorden, waarmee zij haar neef gebiedend tot de orde roepen zou, hadden reeds volledig vorm gekregen in haar hoofd. Haar longen stonden op het punt van lucht te geven aan haar stem, toen plotseling de hele operatie onderbroken werd door een vulgaire “godverdomme” aan de andere zijde van de telefoon.

“Ah, *quand-même*, je bent er toch,” werd het momentum van haar stembanden in 1 beweging herbestemd, net alsof het eigenlijk voor deze woorden was geweest dat Bérénice haar adem aangezwengeld had. Voor een seconde woog zij onverstoorbaar de betekenis van de reactie van haar neef. De lange, rechte straat wiens ligging lang geleden door de buik van sterrenschip Lipide was bepaald, fusioneerde in het hoofd van Bérénice volledig met de uitgestrekte kabel van de ruimtelift.

Een zekere genoegzaamheid ontsprong daarmee in haar gemoed: haar beslissing was misschien wel hard, er zat niettemin genade in, gaf zij zichzelf gelijk.

“Maar Clementijn, is dat nu een manier van om te gaan met eindigheid?” hoorde zij zichzelf van ver haar neef berispen. De apathie die zij in werkelijkheid voor zijn opinie voelde, omzwachtelde haar stem met iets dat leek op tederheid. In feite had ze het op automatische piloot gezegd, deels tevreden met het teken van aanwezigheid, deels zich wentelend in de genoegdoening van haar besluit.

De kabel van de ruimtelift, zette Bérénice haar denken verder: de navelstreng die hen verbonden hield aan de immense, mistige planeet. Volgde men het pad van deze kabel tot voorbij haar uiteinde, men zou ontdekken wat zich achter ruimtebasis Ton de l'Air bevond. Het was een hoek die nooit verscheen in het elektro-glas, want opgaand in het duister van de nacht bevond zich bovenop de habitatiebuis een grote zwarte koepel, die het zicht blokkeerde. Zelfs als de gemiddelde bewoner zou bedenken van in deze richting te proberen kijken, dan nog zou het plafondraam het niet kunnen tonen. Bérénice moest echter niet in deze richting kijken om te weten wat er lag. De zwaartekracht trok iedereen dan wel de hele tijd naar de planeet, Bérénice voelde het niettemin steeds aan haar sleuren van de andere kant. Daar, in een hoek die voor de meesten niet bestond, daar bevond zich niets dan vacuüm, de absolute leegte van het hemelruim!

Plots werd Bérénice er zich bewust van dat zich een acute leegte aan de andere zijde van de telefoon bevond: behalve een vulgaire vloek had zij nog niets gehoord van Clementijn. Haar verkrampde nekspieren verlengden zich tot rond de schelpen van haar oren, waar de zware hoorn van de telefoon onbuigzaam drukte op het rechter exemplaar. Vandaar trok de sensatie naar haar kaakbeen, een uitgerekte pijn die over de volledige structuur van haar gelaat uitstraalde. Was het werkelijk een leegte, die zij voelde ebben door de telefoon? Neen, Bérénice voelde wel degelijk een aanwezigheid. Het zoog de atmosfeer naar zich zoals het vacuüm dat deed, maar toch was het iets anders dat daar was.

Een minimale flikkering van licht verstoorde even het contrast in het elektro-glas. De donkere vlekken, die hierdoor veroorzaakt werden, werkten desoriënterend en verergerden de ergernis van Bérénice. Ze beet zich helemaal vast in wat haar door de telefoon bereikte. De stilte groeide en kreeg langzaam definitie, tot zij eindelijk besepte wat het was. Haar neef was aan het ademen, Bérénice kon horen hoe het mottig ongedierte daar in stilte stond te ademen!

“Clementijn, *enfin!* *Nom de Dieu*, wat is dat nu?” concentreerde zij haar walging helemaal op hem. De woede borrelde intussen verder op in haar gemoed, met als onopzettelijk effect dat het elektro-glas opnieuw gewijzigd werd. Onder druk van haar emoties was het beeld behulpzaam achterwaarts

gesprongen, en het bood op die manier opnieuw een breder uitzicht op Planetegem. In het midden liep de ruimtekabel loodrecht naar omlaag. Ver weg onder hen verdween hij in de uniforme, groenig grijze massa van het oppervlak.

“Wat sta je daar – *la bouche ouverte*?!” kon zij zich tot groter ongenoegen zijn gelaatsuitdrukking levendig verbeelden. Haar ergernis werd daarbij aangescherpt tot haat en toonde tegelijkertijd de ruimtelift in zijaanzicht. Het metalen vlechtwerk van de kabel vertegenwoordigde voor haar niets anders dan gevangenschap.

“*Imbécile*, ik hoor je ademen,” vuurde zij op bijna zangerige, ritmische cadans op de gehate lijn in het plafondraam af. De geostationaire baan van ruimtebasis Ton de l’Air was alles dat de kabel opgespannen hield. Het complex fungeerde als ballastgewicht; haar snelheid werd aan die van de rotatie van Planetegem gelijkgesteld, waardoor er steeds een rechte lijn was naar hetzelfde plekje op het oppervlak. Grijs en uniform als de planeet reeds was, het hielp niet dat men zo ook altijd uit dezelfde ooghoek kijken moest. Beweging stroomde constant doorheen Bérénice: de ruimtebasis trok en trok maar aan de kabel; zij wou niets liever dan verdwijnen in het vacuüm, maar zij werd steeds op dezelfde plaats gehouden door de slavenboei die deze kabel was.

“Wat heb ik eigenlijk aan jou,” vroeg zij uiterlijk aan Clementijn, maar innerlijk aan de metalen draad. Terwijl de basis in haar draaibeweging aan de kabel trok, cirkelden haar inwoners er zelf in vaste intervallen rond. De gesimuleerde zwaartekracht betekende in feite dat zij allemaal de hele tijd geslingerd werden naar de buitenkant. De centrifugale kracht gaf hen een boven en beneden, dankzij deze kracht stond Bérénice nu op de grond en keek zij op naar het plafond, maar in werkelijkheid was dit een leugen. Mochten zij niet allemaal zo plichtbewust gehouden worden op hun plaats, zij zouden hun reële koers kunnen volbrengen: uitwaarts, naar de oneindige leegte van de ruimte!

Perverse beelden van vernietiging flitsten door het hoofd van Bérénice. Wat deed men met een navelstreng nadat een kind geboren was? Zij zag het al voor zich! Zij proefde hoe de kabel werd vernietigd en de ruimtebasis dan uiteensprong als een rubberen ballon; zij zag de lijken die bevroren zweefden door het vacuüm. Hoe gruwelijk de gedachte ook mocht zijn, voor Bérénice voelde het onweerstaanbaar aan. Zij had geen spijt van haar besluit: ze wist dat het de juiste keuze was. “Geen reactie? *Clementin*! Heb jij wel iets gehoord van wat ik heb gezegd?” besloot zij streng om het gesprek tot een conclusie te verplichten.

In de stilte die aansluitend volgde, hoorde Bérénice de raderen van Clementijns bewustzijn langzaam draaien. Gespannen perste zij de telefoon met zijn barokke franjes nog wat dichtertegen haar gelaat. De legering van metaal en bakeliet woog vederlicht in de verlaagde zwaartekracht. Gezien

de grootte van het toestel was de spraakplaat redelijk ver verwijderd van haar mond, hetgeen haar enigszins het uitzicht van een kind gaf dat met het gereedschap van volwassenen aan het spelen was. Om goed te zijn moest zij het ding in feite op een tiental centimeter van haar mond en oor verwijderd houden, een houding die de afstandelijkheid van haar gecontroleerde, langzame bewegingen nog uitvergrootte. Op dit moment had Bérénice echter meer nood aan een houvast: ze klampte zich verkrampst vast aan de telefoon, want al de contemplatie over hun rotatie had een lichte draaiing opgewekt in haar.

Het bloed trok weg uit haar gelaat en liet een witte kilte achter in haar plaats. Het glas van het plafondraam was weer transparant geworden, met het alledaagse panorama op de binnenzijde van de ruimtebasis tot gevolg. In haar ooghoek merkte Bérénice een enkel raam op, dat in tegenstelling tot de rest het licht niet aan reflecteren was. De harde lijn van de kabel van de ruimtelift was zo bewegingsloos als ze al altijd was geweest. Het geheel van ramen, die de habitatiebuis bezaaiden, kwamen Bérénice niet langer als een gelijkmatig raster voor: zij liepen eerder over in elkaar, hun groen weerkaatsende rechthoeken leken in haar ogen scheefgegroeid te zijn. Koppig probeerde zij hierdoor te kijken, zoekend naar de lijnen van contrast die daar hoorden te liggen, maar hoe meer zij zich tegen de ongerijmdheid van haar zicht verzette, hoe meer de draad begon te zwalpen. De lijn leek meer en meer te transformeren in de wijzer van een dolgedraaid kompas. Bérénice hield het niet langer uit; zij kneep haar ogen in een spasme dicht.

“Godverdomme,” ruiste Clementijns nietszeggend antwoord eindelijk doorheen de telefoon. Weinig als dit was, voor Bérénice was het voldoende: “*Bon, tu sais quoi faire alors,*” schoot zij zonder aarzelen terug, en zij loste prompt de hoorn uit haar grip. De verbinding werd hierdoor onmiddellijk verbroken. Het snoer werd automatisch door het toestel opgeslorpt en zorgde dat de hoorn netjes landde in zijn haak.

“Bérénietzsche, de vernietiger van werelden,” eiste de professor toen de aandacht schertsend op, en voor ze wist wat ze gedaan had, had Bérénice met een abrupte kentering van haar gezicht een stekelige blik geworpen op haar huisgenoot. Ondanks dat haar hoofd de draaibeweging dadelijk gestopt was, leek haar zichtveld eigenzinnig door te glijden langs haar doel. De ruimte voorbij de professors mollig lichaam rekte onnatuurlijk uit en werd vervormd als door een lens. Zijn grijns maakte zijn uiterlijk zwakzinniger dan ooit, en een mengsel van in hoofdzaak maagzuur en het ei van deze ochtend klotste op de hydrofobe vezels van de tapis-plain.

Het kon misschien geen kwaad van de dosering van haar dagelijkse omnibite nog eens te laten controleren.

« ÉVACUATION RÉALISÉE » kaatsten diepe en sonore klanken van het staal en aluminium van de wand. Op de achtergrond vermenigvuldigde er zich een vaag alarm, een langgerekt geluid dat heel de tijd opnieuw van laag naar hoog bewoog. Het waarschuwde stresserend dat er dringend actie nodig was.

Clementijn richtte zich op en keek naar het vertrekpunt van het zich herhalende geluid. Kort voordien nog had hij in elkaar geplooid gezeten, met zijn armen leunend op zijn knieën en zijn hoofd genesteld in zijn handen. De stoel waarop hij zat, was eigenlijk te klein voor zijn langwerpige gestel: het was een rood, plastieken exemplaar dat eerder in een kindermaat was uitgevoerd. Zijn knieën staken op die wijze zoals tentpalen omhoog, terwijl zijn ellebogen scherpe spiesen waren die als prikkeldraad naar buiten staken. Zijn gehele lichaam was in deze pose een krampachtige verzameling van hoekige en veel te lange lijnen.

Tussendoor de scherpe richels van zijn knieën onderscheidde Clementijn de plexiglazen toonbank die de ruimte dwars doormidden sneed. Zijn blik gleed door diens transparante materiaal en landde daarmee in het kookgedeelte van de zaak. Hij wist dat op het aanrecht de onafgewerkte frikandel special moest liggen, die intussen ongetwijfeld reeds was afgekoeld en met de tijd verschaald. Erboven hing de bak van roestvrij staal, waarin de voorgebakken frieten reeds tot homogene massa zetmeel waren omgezet. Vanuit zijn huidige gezichtspunt kon hij deze elementen misschien allemaal niet zien, maar hij was zich desalniettemin van hen bewust vanwege hun wansmakelijke contributie aan een misselijkmakende atmosfeer. Op exact dezelfde wijze was hij ook van het besef doordrongen dat zich op de grond een plas zurig, half ontbonden materiaal bevond – de resten van zijn evacuatie van daarnet, alles wat nog van de vorige avond in zijn maag gezeten had. De peristaltische beweging van zijn slokdarm werd weer aangewakkerd van er even aan gedacht te hebben.

De hoorn van de telefoon keek omineus naar Clementijn terug vanop het stalen plankje aan de muur. Het ding lag uit de haak: het zwart, geperforeerd plastic van de gehoorplaat glansde onbeweeglijk in het licht. Een bezettoon, die de hele tijd van laag naar hoog ging, deed hem denken aan het noodsein van een ruimteschip dat zware averij had opgedaan. Clementijn keek de machine eens mistroostig aan, alvorens zijn gezicht weer in de duisternis van zijn geplooiden handen te begraven.

« RAPPORT DES DOMMAGES » drong als aanbod door de nevel van zijn geest, en: “Inderdaad,” ging de stem van Clementijn akkoord. Zonder erbij stil te staan had hij dit effectief luidop gezegd, de raspende en onopzettelijke uitspraak van een uitgeputte man.

“Geef het mij,” mompelde hij verder met half ingeslikte woorden aan zichzelf, want het was daadwerkelijk geen ontorechte vraag waarop de neon groene letters antwoord wilden geven. Wat was er precies gebeurd om hem op deze plek te brengen? Wat was eigenlijk de inventaris van ontwikkelingen en effecten die op Clementijn hun werking hadden?

Op dit moment leek alleszins een staat van evenwicht bereikt te zijn, een toestand die bevestigd werd door een summiere « BOUCLIERES INTERNES À 10% ET STABLES » van de metallieke stem. Clementijn was moe en leed aan de verwarring van gedachten die door slaapttekort werd voortgebracht, maar voor de rest had hij het ergste zo te zien doorstaan. Het voelde nog slechts als een kwestie van geduld vergeleken met de onverteerbare ellende van daarnet.

Herinneringen aan het dieptepunt dat hij had doorgemaakt, stommelden mismaakt de voorgrond op. Ethanol en andere chemicaliën hadden toxisch door zijn aders gepulseerd: zij hadden zijn organen systematisch aangevallen, terwijl de robotstem herhaaldelijk een alarmerend « SUBISSANT DE LOURDS DÉGÂTS » had uitgebracht. Zijn wil was door een schokgolf uit balans gegoooid geweest, zijn suikerspiegel was omlaag gedoken, waardoor een appelflawwte was ontstaan, en in zijn brein waren neuronen in een vonkenregen uit elkaar geknald. Clementijn had zijn verdedigingen op verscheidene fronten voelen falen, dit terwijl zijn tante net haar grote boodschap had gebracht en op reactie wachtte van haar neef. De frituur verkopen, de opbrengst samen met de rest van haar vermogen aan de grijze muizen van de ultra-cvp doneren, en ten slotte de ultieme stap van de beëindiging van haar leven... Clementijn wist niet of ze het echt zou doen, dan wel of ze aan het bluffen was in naam van dramatiek, maar hoe dan ook was het geen aangenaam gesprek geweest. De macht van haar gigantisch lichaam had de telefoon gepenetreerd en en had hem naar omlaag geduwd, net alsof de lage zwaartekracht van ruimtebasis Ton de l'Air volkomen was geïnverteerd gedurende haar reis naar de planeet. Het was algemeen geweten dat de ruimtebasis een volledig andere wereld was en dat haar inwoners soms zonder kleren gingen: was ook Bérénice volledig naakt geweest doorheen hun moeizame gesprek? Was ook haar immense lichaam onbedekt geweest, met haar donzige en gave huid, haar kleine borsten en haar heupen die onopgemerkt verdwenen in haar buik, haar kinderlichaam van bijna 2 meter groot? De vragen volgden zich in warrige en ongedefinieerde flarden op, korte uitbarstingen van licht in Clementijns interne schemerland.

De dikke, witte benen van mevrouw De Visscher knoopten zich plots in elkaar. Het ene zwenkte

onbezorgd over het andere, waarmee het imitatieleder van haar zwarte rokje naar omhoog getrokken werd. Uit deze hoek – schuin langs onder en opzij, – werd haar bil een naakte, blanke vlakke die oneindigheid benaderde, en Clementijn bemerkte weer de slijmerige, half gedroogde massa in zijn iets te strakke onderbroek. Een spasme van zijn penis voegde hier nog snel een aantal druppels vocht aan toe. Clementijn kon niet onmiddellijk plaatsen waar het beeld van die massieve bil vandaan gekomen was.

“*Clementin*, ik heb het al zo vaak gezegd,” drong een onbestemd fragment van het gesprek met tante Bérénice zich op: “je weet toch hoe belangrijk dat het is van dingen te benoemen,” werden de relictten van haar stem volledig met de werkelijkheid verweven. De levendigheid van de herinnering forceerde een versleten keelgeluid uit Clementijn, en hij zakte nog wat dieper in de stekelige wirwar van zijn lange, scherpe ledematen.

Buiten zijn wil om beantwoorde intussen een intern gezoem de opmerking van Bérénice – klaarblijkelijk kon haar autoriteit zich zowel door de ruimte als de tijd op Clementijn doen gelden. « L’AUTO DIAGNOSTIC EN TRAIN DE SE LANCER » verduidelijkten de neon groene letters hun activiteit, waarop het zoemgeluid werd opgeslorpt door een sequentie van gedachten en ervaringen uit zijn geheugendatabank. Toxiciteit van alcohol veroorzaakte opnieuw vernietiging op cellulair niveau, hetgeen vertaald werd naar een wrange, droge kramp die door zijn zenuwstelsel schoot. Als reactie werd er in zijn hoofd een tegengesteld gevoel verwekt, een gedragspatroon dat door veelvuldige herhaling was ontstaan. Clementijn kon voelen hoe impulsen onnatuurlijk werden uitvergroot: zijn inwendig landschap werd tot een chaotisch, grillig lappendeken omgevormd. « ÉMISSION DES ENDORPHINES À 20 PARTICLES PAR INSTANCE » flikkerde er even door zijn geest, en de pijn van eerder loste daarbij op in de bedwelmende bedrijvigheid van zijn genotscentra. Clementijn wist nu wat het antwoord was: de analyse van zijn toestand was voltooid.

“*C’est l’appel du vide, Clementin*,” drong de stem van Bérénice uit het verleden tot hem door, zijnde hoe zij zelf de motivatie achter haar besluit had aangeduid. “Katergeil,” benoemde Clementijn op zijn beurt wat hem bij het droombeeld van mevrouw De Visscher had gebracht. De manier waarop de klanken van dit woord zich buiten hem verspreidden, deed hem plots beseffen hoe ontzettend diep hij in zichzelf verzonken was geweest. Hoewel er niemand in de ruimte was geweest om het te observeren, voelde Clementijn hier vreemd genoeg toch schaamte bij. Met een bruuske overgang tot actie duwde hij de gêne weer omlaag.

Met 2 wijdbeense stappen was hij over de plas braaksel heen gegaan en stond nu opnieuw voor de frikandel special. Naast hem voelde hij de ingebouwde ketels frietvet en hun dodelijk vermogen

tot vernietiging. De hitte van de olie botste en vermengde zich met de laag koude transpiratie op zijn huid.

Godverdomme, had hij aan zijn tante Bérénice gezegd: als antwoord was het maar een futloze en droeve poging tot verzet geweest, een ontevreden vloek die met een aura van geresigneerdheid uitgesproken was. Hij had er evengoed gewoon oké op kunnen zeggen, zo gemakkelijk had Clementijn er zich bij neergelegd. Liever gewoon oké dan effectief het risico te lopen op conflict, berispte hij zichzelf. Wat een weekdier dat hij was, hij werd er kwaad van, want het was volledig niet oké geweest! Haar beslissing was volkomen onrechtvaardig en hij kon haar niet gewoon aanvaarden.

Met een ongedefinieerde angst gluurde Clementijn opzij en keek de ketels aan – tot nu toe had hij de aanblik van de metalen vaten schijnbaar doelbewust vermeden. Aan de thermisch resistente kunststof van het aanrecht kleefde het plantaardige en in de tussentijd gestolde frietvet van wanneer de ketels waren overstroomd. Het reikte in verschoten witte verticale strepen langs de zijkant van het aanrecht tot de grond. De substantie van het vet leek helemaal van smart te zijn vervuld.

Neen, het was niet oké, gingen Clementijns gedachten verder. Tante Bérénice kon het niet zomaar allemaal doen verdwijnen. Niet dat hij op deze job gesteld was, deze job kon hem gestolen worden! Bij voorkeur moest hij nooit meer etterende pubers of antieke stofmijten bedienen! De volledige frituur kon hem niet schelen – dat de ultra-cvp het maar kwam halen! – maar de lacune waar er ooit een Queenie was geweest... Dat was niet oké, met dat verlies kon Clementijn geen vrede nemen.

In een wervelwind van drift trok hij een lade open, waar hij dadelijk een schraper uit tevoorschijn toverde. Hiermee ging hij aan het werk om het gestolde frietvet te verwijderen. Geduldig duwde hij het langs het aanrecht naar omhoog, totdat het in de vorm van dikke krullen opnieuw in de hete olie van de ketel ging. Door nog eens te knielen raapte hij vervolgens ook de laatste restjes van de grond en gooide hen erbij. Voldaan keek Clementijn hoe de frituurolie zich mengde met zichzelf en opnieuw tot uniforme massa smolt. Iedere atoom van Queenie zat op die manier terug verzameld op dezelfde plek.

Met een teder handgebaar dat welterusten leek te zeggen aan de resten van de plant, draaide Clementijn zich daarop om. De bureaucratische machine van de ultratsjeven zou nog niet onmiddellijk op gang gekomen zijn, stelde hij zichzelf gerust. Clementijn had nog wat tijd; Queenie zouden ze niet krijgen in hun hebbelijke klauwen. Het was gewoon belangrijk dat hij niet te lang zou wachten voor hij actie ondernam.

Clementijn zette een stap vooruit en zonder echt de overgang geregistreerd te hebben, stond hij

plotseling al in het deurgat van frituur La Fleure. Hij voelde hoe de koude, vochtige buitenlucht als dauw bleef kleven in zijn snor. Kennelijk had hij tijdens de verplaatsing ook de frikandel special gegrepen, want het wit plasticen bakje met het separatorvlees zat momenteel genesteld in zijn rechterhand. Vaag kon Clementijn zich nog herinneren dat hij het mes had opgemerkt wanneer hij deze worst had mee gegraaid. Een reliëf van vet en etensresten had een matte landkaart op het anders glimmende lemmet gevormd.

Als ware het een ritueel keek Clementijn eens links en rechts, alvorens hij zich op de straat begaf. In beide richtingen zag hij de strook van asfalt in de verte samenkomen in een punt; in 1 van beide richtingen ging deze lijn nog verder dan de horizon bij wijze van de verticale, stalen kabel van de ruimtelift. Aan de overkant van de straat viel hem een man op met een liploze grimas: hij was luidop aan het praten met zichzelf, zijn wijs- en middenvinger in zijn rechteroor geduwd, en Clementijn beseftte dat de kerel aan het bellen was. “Walgelig,” blies hij door zijn tanden naar de man. Welk stuk afval belde er nu rechtstreeks op het planetaire net? Waar was het fatsoen gebleven van een zichtbaar toestel te gebruiken?

“Werkelijk walgelijk,” balde Clementijn zijn afschuw nog eens extra duidelijk in het woord, en hij liet daarop de frikandel special in zijn geheel naar binnen glijden. De overvloed aan mayonaise en tomatenketchup sloot het vlees volledig in, waardoor hij amper maar moest kauwen om het door zijn keel te krijgen.

« SYSTÈME RÉALIMENTÉ: NIVEAU DE PUISSANCE EN AUGMENTATION » werden Clementijns gevoelens door de neon groene letters uitgespeld, want het leek alsof een bal van energie en wilskracht naar omhoog kwam in zijn buik. De letters werden daarop uitgevaagd door een groen licht, dat over de volledige omgeving viel – het eerste zonlicht dat nu eindelijk volledig door de mistbank in het Westen brak. Ochtendgroen, benoemde Clementijn het met een grijns: hij had het misschien nooit zo duidelijk ondervonden als vandaag. De groene tint die op dit uur de wereld altijd overspoelde, was een cultureel begrip geworden: het stond gelijk aan een gezond en degelijk gevoel voor werklust. Clementijn was misschien uit balans, maar zijn vermoeidheid werd toch door een drang naar handelen vervangen. Clementijn was klaar om aan de dag te starten.